Claudia Groza

TOLBA CU POVEȘTI

Ilustraţie:Emanuel Pavel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GROZA, CLAUDIA
Tolba cu poveşti / Claudia Groza; - Bacău: Editura Cadrelor Didactice, 2011

ISBN 978-606-93020-2-6

412.46

Editura Cadrelor Didactice
Suceava, str. Nicolae Iorga, nr. 14, sc. A, ap.20
Email: edituracadrelordidactice@yahoo.com
Telefon: 0742 281 934
http://www.edituracadrelordidactice.blogspot.com/

Poveştile acestea sunt pentru toţi cei care ştiu să se bucure de o lume minunată.

Cuprins

Boabele de mazăre

Soarele plăpând îşi caută locul printre norii grei, cenuşii, morocănoşi. Se mândreşte cu reuşita sa: topirea zăpezii pe alocuri şi un contract semnat cu vesela primăvară. Aerul este încă rece, aproape îngheţat la primele ore ale dimineţii, dar vrăbiuţele guralive caută hrană.

– Vremea ţine cu noi! Soarele va încălzi pământul şi vom putea semăna recolta de mazăre, se auzi vocea groasă, dar caldă şi prietenoasă a unui bărbat în vârstă.

–Sunt nerăbdător să te ajut şi eu, bunicule. Ar fi pentru prima dată când aş face ceva atât de util. Va fi cea mai gustoasă mazăre pe care o voi mânca, grăi Vlad, un băieţel bine făcut.

Bărbatul ţinea în mână sapa, ce urma să afâneze pământul mustind de zăpada topită. Punga cu seminţele de mazăre era purtată cu grijă şi responsabilitate de Vlad. Învăţase la şcoală despre plante, despre cum încolţesc ele din sământă şi era fermecat de întreaga acţiune.

Cu spor şi voie bună, cei doi s-au apucat de treabă. Bunicul săpa gropile, iar Vlad punea câte cinci-şase boabe de mazăre în fiecare cuib. Întotdeauna munca merge mai bine în doi, vorba proverbului: „unde-s doi puterea creşte“. În scurt timp, punga cu seminţe a fost golită, iar cei doi erau mulţumiţi de cum a decurs totul.

– Toate boabele acestea vor încolţi, bunicule?

– Nu, nepoate, doar seminţele sănătoase, puternice, întregi vor reuşi să străbată pământul, să caute lumina soarelui şi să se dezvolte!

– Off, îmi pare rău de celelalte, adăugă trist băiatul.

– E ca la o întrecere între doi sportivi. Câştigă cel care este hrănit mai bine, care se antrenează mai mult.

Discutând, nici am realizat când au ajuns acasă. S-au spălat şi au servit masa, ca să-şi refacă forţele.



– Bunicule, uite cum se formează o plantă, spuse Vlad, ţinând în mână un atlas botanic.

Cei doi au urmărit, cu mare atenţie, cum dintr-o sămânţă, ce conţine în interiorul ei firav un embrion, o mică plăntuţă, se formează o plantă înaltă, puternică, mlădioasă, ce se ridică sprintenă spre soare.

*

Timpul a trecut. Recolta a fost îngrijită, udată şi plivită de buruienile care voiau să fure din energia şi hrana plantelor de mazăre.

– Dragă nepoate, a sosit timpul să adunăm recolta. Boabele sunt mari şi dulci. Dacă întârziem recoltarea, ele îşi vor pierde din gustul dulce.

– De-abia aştept să te ajut, răspunse vesel şi nerăbdător Vlad.

Tecile erau adunate una câte una, în compania plăcută a fluturilor, a gâzelor fel de fel şi a cântecelor minunate ale păsărilor. Atmosfera era de poveste. Nu se simţea oboseala.

Din curiozitate, Vlad a desfăcut o păstaie, să observe cum stau boabele aşezate, dacă sunt toate sănătoase şi întregi. Cinci boabe surori îşi ivesc chipurile din păstaia desfăcută. Trei dintre ele sunt netede şi frumoase, unul este zbârcit şi ursuz, iar ultimul este mic, firav şi timid.

– Bunicule, de ce sunt atât de diferite boabele?

– Pentru că fiecare a acumulat mai mult sau mai puţin din hrana oferită de sol, s-a bucurat mai mult sau mai puţin de lumina soarelui. E ca atunci când noi nu mâncăm corect, iar organismul nu are toate substanţele şi vitaminele necesare.

Băiatul a luat bobul de mazăre mic, firav şi timid, l-a ascuns în buzunar şi, ajuns acasă, l-a sădit într-un ghiveci. A avut mare grijă de el, îl uda şi-i vorbea în fiecare zi. Din el creştea o plantă frumoasă, verde, de îţi era mai mare dragul s-o priveşti. Florile erau numeroase şi se aplecau de încântare la

fiecare poveste a băiatului. Din fiecare floare s-a format o păstaie sănătoasă, ce conţinea boabe unul şi unul.

– Se pare că şi din urât se poate naşte frumosul, gândi Vlad, privind mândreţea de recoltă.

O voce necunoscută, blândă şi sprintenă, se auzi în încăpere:

– Asta nu se întâmplă mereu. Totul s-a datorat dragostei tale şi încrederii acordate unui biet bob mic, fără speranţă de viaţă. Ai un suflet foarte frumos şi bun. Natura ţi-a fost recunoscătoare şi ai primit în dar o recoltă minunată, pe măsura muncii devotamentului şi dragostei pe care le-ai oferit plantei de mazăre.

Vlad a fost uimit să asculte cuvintele pline de recunoştinţă ale unui bob de mazăre, sănătos şi puternic, crescut dintr-un bob căruia nimeni nu i-ar fi dat nicio şansă.

*

Ce este făcut cu dragoste şi pasiune dă roade bogate.

Zmeul şi prinţesa

Când noaptea lasă loc zorilor şi stelele dispar pe rând, parcă jucându-se de-a v-aţi ascunselea, un zgomot fioros perturbă liniştea. Frunzele copacilor au început să tremure speriate, păsările fie şi-au luat zborul, fie s-au ascuns care pe unde au apucat, insectele s-au adăpostit în crăpăturile solului sau ale arborilor. Pe moment, nimeni nu ştia de unde vine acel zgomot înfricoşător.

Un zmeu cu aripi solzoase, ce scoatea flăcări pe nări, căuta, printre copacii înalţi, groşi datorită vârstei lor, o fiinţă umană. Simţise mirosul şi dărâma cu putere tot ce îi ieşea în cale. Nu se înşelase. Prinţesa Zori-de-Zi îşi făcea plimbarea de dimineaţă, când aduna picăturile de rouă cu efect tămăduitor pentru vederea bătrânului său tată. Auzind zgomotul, îngheţase de teamă şi s-a ascuns după un copac cu trunchiul gros.

– Te rog, apără-mă de această fiară! îngăimă fata.

- Degeaba te ascunzi, oricum te voi găsi, iar tu ştii asta foarte bine! răcni zmeul.

Într-adevăr, nu a trecut mult timp şi animalul hidos, cu solzi, un corn mare în frunte, dinţi conici şi lungi, cioc ascuţit se înfăţişă înaintea tinerei.

– Eşti a mea, prinţeso. Nu încerca să te împotriveşti.

Tremurând, cu lacrimile şiroind pe ambii obraji palizi de la frica ce pusese stăpânire pe ea, prinţesa s-a lăsat prinsă cu ghearele şi aşezată pe spatele zmeului. Căuta speriată în jur păsări pe care să le roage să îl anunţe pe tatăl său de nenorocirea ce se abătuse asupra lor şi să-l roage să trimită ajutoare. Dar nu se vedea nici măcar un fulg, ce să mai spunem de o pasăre întreagă!

Străbătând munţi şi văi, creste şi zări întinse, câmpii de un verde smarald, cu maci şi flori multicolore, zmeul şi prinţesa Zori-de-Zi au ajuns într-un ţinut cu multă umbră, lipsit

de vegetaţie şi de vieţuitoare. Un castel cenuşiu îi aştepta, cu porţile păzite de doi demoni cu aripi negre şi ochi roşii.

– Aceasta este o pradă preţioasă. Uitaţi-vă bine la ea! Să nu cumva să vă scape când nu voi fi acasă, aţi înţeles? zise cu voce apăsată zmeul.

– Da, stăpâne, stai fără nicio grijă, a fost răspunsul prompt al celor doi demoni.

– Vreau să-mi pregătiţi camera cea mai frumoasă pentru această fiinţă pură şi fragedă şi deosebită.

- Chiar acum, stăpâne, şi demonii au mers să deschidă cea mai luminoasă încăpere din tot castelul.

– Prinţesa mea, din această clipă, eşti a mea şi numai a mea. Vom lua masa împreună, îmi vei cânta, îmi vei citi, îmi vei ţine companie. Îmi poţi cere tot ce-ţi pofteşte inima… mai puţin libertate. Nu vei avea voie să părăseşti acest castel, decât în prezenţa mea.

– Cum spui tu, zmeule, răspunse fata timid, privind pe furiş şi cu teamă hidoasa creatură.

*

Pădurea arăta ca şi cum un uragan se abătuse asupra ei. Frunzele formau un covor verde la baza copacilor. Iarba era călcată ca şi cum ar fi fost arsă. Totul în jur părea pârjolit. Toate vietăţile au început să răsară care de pe unde se ascunseseră. Multe animale muriseră de frică sau călcate în picioare de alte animale mai mari.

Soarele călduţ le-a dezmorţit sufletele, iar vântul le-a calmat rănile.

– Este cazul să dăm de veste! Nu se poate, nu se poate! strigau păsările şi celelalte vietăţi.

– Să mergem spre palat! spuse şoimul.

Cârduri de păsări, grupuri de insecte au plecat să anunţe răpirea fetei. Păsările zburau agitat, dând rotocoale ferestrelor de la palat.

– Stăpâne, se întâmplă ceva afară! Zeci de păsări şi de insecte dau târcoale palatului de câteva ore bune. Parcă ar vrea să transmită un mesaj.

– Ieşi şi vezi despre ce este vorba! Adevărul e că fiica mea a întârziat destul de mult, iar inima îmi spune că nu e a bună, spuse abătut regele.

Băiatul care avea grijă de palat a ieşit rapid în curte.

– Îmi puteţi explica despre ce e vorba? De ce sunteţi atât de agitate?

Păsările au înscenat o piesă în care una dintre surate a jucat rolul victimei, iar un vultur rolul răpitorului. Celelalte insecte şi păsări s-au ascuns pe după copacii din grădină, astfel încât băiatul a înţeles că prinţesa Zori-de-Zi a fost răpită.

– Da, temerile regelui s-au adeverit. La starea sănătăţii sale, era tot ce îi lipsea.

Când a aflat acestea, regele şi-a adunat ultimele puteri şi l-a rugat pe slujitorul său să dea de veste că acela care îi va aduce fiica teafără va primi în dar palatul şi pe prinţesă de soţie, bineînţeles cu voia sa. După ce a rostit acestea, regele a căzut într-un somn adânc, ca şi cum o vrajă puternică a căzut asupra lui.

Băiatul a răspândit, în cele patru zări ale împărăţiei, vestea că frumoasa prinţesă Zori-de-Zi a fost răpită, iar cine o va aduce vie şi nevătămată va primi palatul şi mâna prinţesei.

Prinţii din cele mai depărtate meleaguri, aflând vestea, s-au pregătit de luptă. În ceasul serii, s-au adunat şi au stabilit de comun acord ca cel mai viteaz dintre ei să câştige mâna prinţesei. Astfel, Prinţul Vestului, Prinţul Nordului, Prinţul Estului şi Prinţul Sudului au hotărât ca a doua zi dimineaţă, în zori, fiecare să pornească din ţinutul său spre tărâmul unde locuia zmeul. Acela dintre ei care va salva prinţesa urma să trăiască până la adânci bătrâneţi alături de Zori-de-Zi.



*

Când dimineaţa de-abia îşi făcea simţită prezenţa prin sita norilor pufoşi, jucându-se cu razele soarelui, Prinţul Vestului şi-a scos calul negru din grajd, l-a periat, i-a dat o mână de fân şi l-a înşeuat.

– Prietene, să nu mă laşi la greu! Am nevoie de ajutorul tău mai mult ca niciodată. Mi-aş dori să câştig această luptă.

Tânărul îşi aranjează sabia în teacă, îşi potriveşte armura de zale strălucitoare şi se pregăteşte de drum. Calul bate pământul cu copita, hornăie şi porneşte în galop. Străbat munţi şi văi, în faţa pădurii dese, cu copaci de diferite înălţimi şi forme.

– Ciudată pădurea aceasta, murmură prinţul.

Calul se opri brusc, presimţind parcă un pericol.
Dintr-odată, braţele pomilor au prins viaţă şi i-au înconjurat din toate părțile. Tânărul a tras sabia din teacă și a început să se lupte cu micii monştrii. Zalele i-au fost smulse. Şi-a rănit mâinile. Într-o clipă de neatenţie, uitându-se cum roibul său negru a fost răpus de o creangă ascuţită care i-a sfâşiat inima, Prinţul Vestului a fost omorât.

*

În tot acest timp, prinţesa Zori-de-Zi spera ca cineva să fi ajuns la bătrânul său tată, să-l fi înştiinţat de cele întâmplate. Zmeul nu-i făcuse nimic rău, dar vroia dragostea ei şi să îi gătească, să îi spună seara poveşti frumoase din lume și să îi cânte. Un bondar îi spusese fetei, într-o zi însorită când ieşise să culeagă flori din grădină, cum că zmeul nu era rău de fapt, dar se afla sub o vrajă puternică, dar nici el nu ştia mai multe.

Stelele străluceau înconjurând Luna, iar ceaţa învelea totul, ca un văl argintiu. Nu se auzea nimic, nu se vedea nimic.
Prinţul Nordului se pregăti de drum. A îmbrăcat costumul de luptă, şi-a luat arcul cu săgeţi şi sabia pe care o ascuţise cu o seară în urmă, şi-a pregătit hrană pentru drum şi a pornit să-l întâlnească pe zmeu. Ştia că este drum lung, aşa că dăduse

calului său jăratec cu o seară înainte. Slujitorii îl periaseră, îi împletiseră coama şi-l pregătiseră pentru luptă.

– Să mergem la luptă, viteazule! Să fie într-un ceas bun şi să ne întoarcem victorioşi, spuse calm prinţul, lovind cu pintenii calul.

Calul alb galopa atât de repede, încât prinţul nu vedea decât fâşii colorate, ca şi cum cineva arunca vopsea pe o pânză, urmând să dea contur.

Un nechezat puternic, o ridicare pe picioarele din spate şi călăreţul a fost trântit la pământ.

– Dar ce s-a întâmplat? Ai sărit aşa din senin! Ce ai văzut?

Ridicându-se încet, ţinând mâna la spate, prinţul a observat cum calului îi sângera o ureche. În câteva minute, veninul ciudatei insecte, mult mai mare decât una obişnuită, şi-a făcut efectul, iar calul a murit.

Prințul a consumat hrana pe care o luase pentru drum, dar, după un timp, fără apă, a murit.

Prinţul Estului a plecat şi el încrezător în puterile sale. Nu pierduse niciodată un duel. Tinereţea şi puterea lui îi dădeau curaj.

– Să mergem ca vântul şi ca gândul, murgule!

Calul pur sânge parcă zbura. Nici păsările, nici insectele nu puteau ţine pasul cu el. Au străbătut munţi şi văi, şi iarăşi munţi şi din nou văi. După o stâncă, din senin, din pământ din iarbă verde, a apărut o fată frumoasă, cu părul bălai, strâns în cosiţe lungi. Rochia albă ca spuma laptelui îi evidenţia tenul şi albastrul puternic al ochilor. Zâmbetul său l-a făcut pe prinţ să îşi dorească să stea de vorbă cu ea.

– Ce cauţi pe aici, tânără frumoasă?

– Locuiesc în apropiere şi am venit să culeg flori pentru mama. Este ziua ei astăzi.

– Foarte frumos din partea ta. Te pot ajuta?

– Nu, mulţumesc. Ar fi bine să te odihneşti. Bănuiesc că vii de departe. Într-adevăr m-a uimit să văd chip de om pe aici. Poftim un măr ca să prinzi puteri.

– Mulţumesc. Acum am realizat că îmi este foame, spuse prinţul şi muşcă din măr. Este foarte gustos.

– Ha ha ha… da, este foarte gustos. Ha ha ha… chiar foarte foarte gustos.

Nici nu a terminat de grăit aceste cuvinte şi fata s-a transformat într-o vrăjitoare cocoşată, cu nasul mare şi unghiile lungi şi încovoiate.

– M-ai păcălit! Blestemată să fii, zise prinţul, rostogolindu-se peste o movilă de pământ, otrăvit.

*

Soarele îşi trimitea spre pământ primele raze aurii. Frunzele se răsfăţau mângâiate de picăturile de rouă. Toate fiinţele se dezmorţeau şi îşi făceau toaleta de dimineaţă, iar Prinţul Sudului îşi pregătea cele două săbii şi armura.

– Bună dimineaţa, fiule!

– Sărut mâna, mamă. Voi avea nevoie de îmbrăţişarea ta norocoasă. Este drum lung, iar lupta nu va fi uşoară.

– Dragul meu, vei reuşi! Eşti curajos, puternic, tânăr şi inteligent!

– Mulţumesc, mamă. Mă voi întoarce victorios!

– Drum bun şi să te întorci cu bine!

– Să ne întoarcem, mamă. O voi elibera pe prinţesa Zori-de-Zi.

Acestea fiind spuse, prinţul a pornit la drum. Florile, păsările şi toate animalele îl priveau cu admiraţie. Soarele era blând cu el, vântul îl ajuta să se răcorească. Norii îl însoţeau şi îi ofereau umbră. Ajuns la o apă învolburată, tânărul s-a oprit. Teama a pus stăpânire pe el, iar calul deveni destul de agitat. A scrutat zările şi a observat un pod în depărtare. În dreptul podului, stătea un băiat slab, neîngrijit, dar cu ochi scânteietori.

– Daţi-mi ceva de mâncare, vă rog! Sunt lihnit, obosit, am să mor.

– Nu am timp de pierdut, spuse prinţul, înaintând pe pod.

Nu merse mult şi constată că podul nu era până pe malul celălalt. Vrând să se întoarcă, în spatele său a apărut un balaur cu trei capete, ce scotea flăcări uriaşe. Tânărul se luptă, dar a fost prins într-o poziţie incomodă, şi ştia că va fi ucis.

– Nu era mai bine să mă hrăneşti? Bunătatea este calitatea ce permite trecerea acestui pod. Prinţul Sudului a fost omorât.

*

Zilele treceau. Prinţesa Zori-de-Zi era tot mai palidă, din cauza grijilor. Ce se întâmpla cu bătrânul ei tată? De ce nu trimisese pe nimeni să o salveze? Zmeul se purta frumos cu ea, iar palatul prinsese viaţă şi culoare. Grădina era parcă din ce în ce mai îngrijită şi primitoare.

Slujitorii din palatul prinţesei, deveniseră şi ei neliniştiţi. Nimeni nu fusese atât de viteaz şi puternic încât să salveze prinţesa. Bătrânul dormea sub efectul vrăjii. Cel mai tânăr dintre slugi, cel care dăduse vestea în cele patru zări despre răpirea prinţesei, se gândea că este cazul să îşi încerce norocul.

– Am să pornesc spre castelul zmeului. Cu orice sacrificiu!

Se duse în grajd, alese cel mai frumos şi tânăr şi puternic cal şi îl pregăti de drum.

Decizia a fost luată. În zorii zilei, va pleca să-şi salveze stăpâna.

Noaptea de dinaintea plecării fu foarte liniştită. Niciun greiere nu se auzi, vântul amuţise şi el, stelele nu mai licăreau, de coborât nici nu se mai punea problema. Luna alunecă încet-încet spre întâlnirea cu soarele. Îngerii se adunară şi se rugară pentru izbânda tânărului – slujitor cu inima largă, de parcă ar fi

fost de elefant, şi nu a unui biet băiat de douăzeci de ani, sărac, dar care iubea tot ce se afla în jurul lui.

Pieptul băiatului tresălta ritmat, mai accelerat decât în alte dăţi. Sigur avea emoţii, căci, dacă n-au reuşit prinţii obişnuiţi cu luptele, care posedă arme, cum ar izbuti el, cu mâinile goale, să îşi aducă stăpâna înapoi? Nu ştia şi nici nu-i păsa la acel moment. Să fie aşa cum trebuie să fie. Se lăsă în mâinile sorţii.

*

Tânărul slujitor, trezit de cântatul cocoşilor, îşi simţea sufletul în gât. A băut o cană cu apă proaspătă, care i-a mai calmat emoţiile. Şi-a pus câteva merinde pentru drum, a mers în grajd, şi-a mângâiat calul, i-a dat un cub de zahăr şi a pornit în călătoria vieţii lui. Nu îşi dorea decât să îşi salveze stăpâna. Nu aştepta recompensa promisă. Nu era pentru el!

– Bună dimineaţa, natură! Eşti magnifică în zorii zilei! Niciodată nu te-am privit atât de aproape şi atât de devreme.

Animalele îl însoţeau sărind prin copaci sau zburând sau alergând până oboseau, apoi îi urau drum bun şi noroc. O pasăre chiar i-a adus în cioc un trifoi cu patru foi.

– Mulţumesc, spuse băiatul, punând trifoiul într-un buzunar, în dreptul inimii.

Zâmbetul şi bunătatea tânărului reprezentau puteri „înfricoşătoare“ în faţa răului. La o răscruce, neştiind încotro s-o apuce, s-a întristat puţin. Fără voie, a dus mâna la piept, şi o energie degajată sub formă de căldură l-a făcut să întoarcă privirea spre drumul corect. Uitase cu desăvârşire de trifoi. Luând-o spre dreapta, nu mai parcurse mult din distanţă, şi în cale i-a apărut o bătrână, care l-a rugat să o ajute să umple o găleată cu apă dintr-o fântână.

– Cu mare drag, bătrânico!

Văzând sufletul său bun, vrăjitoarea – căci asta era de fapt – a hotărât să nu-l oprească din drumul său.

După ce sarcina a fost îndeplinită, bătrâna i-a mărturisit:

– Pentru amabilitatea ta, îţi dăruiesc acest toiag fermecat! Poate îngheţa ape, poate stinge focul, poate transforma fiinţele în statui. Să îţi fie de folos, tinere!

– Mulţumesc, sunt sigur că voi avea nevoie! răspunse băiatul fericit. Doar era cea mai grea călătorie a vieţii lui. Nimeni nu se întorsese din confruntarea cu zmeul. Oare el va reuşi? Merindele i se terminaseră şi, ajungând într-o livadă, s-a oprit să se odihnească la umbra pomilor şi să ceară câteva fructe stăpânului livezii. O tânără frumoasă, cu lungi cosiţe aurii, îi oferi un măr roşu, cum nu mai văzuse.

– Mulţumesc, dar am să cer voie stăpânului livezii să-mi dea câteva fructe. Acest măr este atât de frumos, încât prefer să-l mănânci tu, domniţă.

– Cât de înţelept eşti tinere, spuse uimită fata. Încotro te îndrepţi?

– Să îmi salvez stăpâna din ghearele zmeului care a răpit-o.

– Bine, primeşte aceste seminţe de la mine. Dacă vei fi în primejdie, din ele vor creşte rapid, cât ai clipi, arbori înalţi şi groşi, astfel încât vei avea timp să fugi.

– Mulţumesc din inimă, tânără domniţă!

După ce s-a odihnit sub cerul înstelat şi a fost hrănit cu fructe şi pâine de stăpânul livezii, tânărul a plecat mai departe.

În dreptul unei ape învolburate, tânărul a observat un băiat slab, dar cu ochii luminoşi, ce tremura şi plângea.

– Ce ai păţit? întrebă cu bunătate tânărul slujitor.

– Mi-e foarte foame.

– Nu mai am decât aceste două piersici pe care ţi le dăruiesc cu dragă inimă. Sper să-ţi mai potolească foamea.

Cu mâini tremurânde, cu ochii ţintă când spre fructe, când spre acest tânăr simpatic, băiatul îi mulţumi.

– Pentru că ai fost atât de darnic, vreau să mă recompensez. Îţi ofer acest fluier magic. Cântecele alungă răutatea, invidia, frica şi tot ce este rău dispare.

– Îngerii să fie cu tine, copile!

Tânărul aruncă toiagul peste apă şi aceasta îngheţă. Aşa că trecu destul de repede pe malul celălalt. Trase aer în piept şi răsuflă uşurat pentru că depăşise cu bine acest hop.

Când se pregătea să urce pe cal, din înaltul cerului, de nicăieri, apăru un balaur cu trei capete, suflând flăcări pe nări. Păstrându-şi cumpătul, scoase din buzunar seminţele dăruite de fata cu cosiţe şi le aruncă pe pământ. În acelaşi timp, toiagul stinse flăcările ce ieşeau pe nările balaurului. Închise ochii de spaimă, dar, până să se dezmeticească, între el şi balaur se ridică o pădure deasă, prin care de-abia putea trece. Balaurul i-a pierdut urma. Obosit, speriat şi slăbit, tânărul nostru zări în depărtare castelul zmeului.

– Ar fi cazul să înnoptez aici, sub aceste stânci, iar mâine dimineaţă, cu puterile refăcute, să înfrunt zmeul şi să-mi recuperez stăpâna. Descălecă, lăsă calul să pască, iar el se ghemui, cu mâinile sub cap, pe stânca acoperită de muşchi.

Gâdilat de furnici, stropit de păsările care se spălau cu roua argintie a dimineţii, tânărul dădu bineţe naturii, după care se dezmorţi.

– Te-ai odihnit, calule-năzdrăvanule?

Un nechezat prelung răsună în toată valea, urmat de o scuturare a coamei şi un tropăit de nerăbdare.

După ce se răcori cu apa rece a izvorului ce curgea liniştit din stâncile sub care îşi odihnise trupul şi sufletul, încălecă şi pe-aici ţi-e drumul.

Norii îşi schimbau forma însoţindu-l. Acum păreau delfini, acum erau doar fâşii de vată de zahăr. Păsările îi păzeau din văzduh. Soarele zâmbea şi îi mângaia corpul cu razele sale blânde.

Paznicii castelului au simţit pericolul apropiindu-se, văzând norii de praf ce se ridicau în depărtare.

– Stăpâne, avem oaspeţi neaşteptaţi!

– Era şi timpul, grăi zmeul. Închideţi prinţesa în temniţă şi trageţi obloanele la geamuri.

Tânărul mai făcu un popas în pădure, unde a găsit fructe şi şi-a potolit foamea, prinzând puteri, apoi s-a apropiat de castel. Era linişte deplină împrejur. Şi vântul se temea să adie, iar păsările şi insectele amuţiseră parcă.

– E cam straniu pe aici. Frica pune stăpânire pe mine. Sper să ies viu şi nevătămat din această aventură.

Nu termină bine aceste gânduri şi în faţa sa apăru zmeul, scoţând sunete înfiorătoare.

– Credeam că nu am să mai văd curând chip de om. Cam târziu tinere. Te-ai lăsat aşteptat, nu glumă, răcnea zmeul.

Cu mâini tremurânde şi reci, tânărul căuta fluierul în buzunarul cămăşii. Îl găsi şi începu să cânte, cu inima bătându-i în gât. Pe măsura ce melodia se înteţea, un văl cenuşiu ca un abur se ridica în preajma zmelui, iar el se transforma într-un bărbat liniştit, calm, chipeş.

– M-ai salvat! Blestemul a fost ridicat datorită ţie. Îţi mulţumesc! Să mergem la palat şi să sărbătorim.

Cei doi bărbaţi au ajuns călărind pe acelaşi cal la palat.

– Eliberaţi prinţesa! Vom da un mare ospăţ! Deschideţi obloanele.

Lumina blândă a soarelui, căldura şi ciripitul păsărilor a pătruns în camerele reci ale palatului. Slugile erau mirate de aspectul stăpânului.

Zori-de-Zi, văzând chip cunoscut, se aruncă la pieptul tânărului servitor şi nu mai contenea cu întrebările.

– Ce face bătrânul meu tată? Credeam că aici voi rămâne. A durat aşa de mult până ai sosit!

– Regele a dat de veste în cele patru zări, apoi a căzut într-un somn adânc. Prinţii au plecat în căutarea ta, dar se pare că s-a întâmplat ceva cu ei. Cum nicio veste despre salvatori sau despre tine nu a ajuns înapoi la palat, am decis să-mi încerc şi eu norocul.

– Şi ai reuşit, tinere! Ba, mai mult, m-ai eliberat şi pe mine de vrajă. Prinţesă, iartă-mă! Devotatul tău slujitor te va conduce acasă, să-ţi vezi tatăl. Dar înainte să ne ospătăm aşa cum se cuvine.

Şi-au povestit, şi-au mâncat, şi-au râs, iar vremea bună le-a ţinut companie.

– Veţi pleca în zori. Nu are rost să călătoriţi noaptea, spuse gazda, încântată de chipul său pe care aproape că-l uitase.

– Bineînţeles!

*

Noaptea a fost agitată pentru prinţesă. Îşi făcea griji pentru tatăl ei, pentru drum, ar fi vrut să zboare. Se bucura că zmeul fusese eliberat de blestem.

Când cocoşii cântau să anunţe zorii, prinţesa şi slujitorul ei erau deja pe drum. Băiatul din dreptul podului, tânăra cu cosiţe aurii, bătrâna i-au salutat cu admiraţie şi l-au felicitat pe tânăr pentru reuşita lui. În acea clipă, Zori-de-Zi înţelese ce suflet nobil avea acest băiat, şi s-a îndrăgostit de el.

*

Cum au ajuns, tânăra a alergat în iatacul regelui, s-a aruncat la pieptul său, i-a luat mâinile şi i le-a sărutat, i-a mângâiat obrajii.

– Tată, sunt eu, fiica ta iubită! M-am întors!

Ochii bătrânului rege s-au deschis ca dintr-un somn luuung, şi o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

– Copila mea, ai revenit!

Tânărul stătea în pragul uşii privind întâlnirea emoţionantă. Zori-de-Zi întoarse capul şi îi făcu semn cu mâna să se apropie.

– Da, tată. El este cel care a venit după mine şi m-a salvat. Am hotărât să ne căsătorim, căci drumul de întoarcere

ne-a făcut să ne cunoaştem mult mai bine. Te rog să ne dai binecuvântarea!

– Cu mare drag, copiii mei!

*

A urmat o nuntă ca-n poveşti, ce a ţinut trei zile şi trei nopţi. Din dragostea lor s-au născut copii isteţi, frumoşi, buni şi darnici…

Viaţa la palat era armonioasă şi fericită!

Bătrânul şi marea

Pe o alee veche, pietruită şi străjuită de copaci bătrâni, ursuzi şi deşi, se zăreşte o căsuţă părăginită. Cândva fusese primitoare, îngrijită, atrăgătoare. Pe prispă stă o pisică şi-şi face toaleta, iar la câţiva paşi mai încolo se află cuşca unui căţel, ce stă plictisit pe burtă şi mişcă din când în când din urechi.

Perdeaua de la una dintre ferestre este dată la o parte de o mână osoasă, cu degete subţiri şi tremurânde. Chipul trist şi brăzdat de riduri al unui bătrân se iveşte timid. Sprâncenele sunt adunate deasupra nasului drept, iar ochii strălucesc ca nişte licurici în noapte din cauza lacrimilor adunate sub streaşina pleoapelor grele de ani, de dor, de singurătate.

– Nu am de ce să mai trăiesc! Nu am pentru cine, şopti bătrânul.

Cu paşi apăsaţi, ieşi din casă, luând undiţele din colţul prispei, fără a se uita împrejur. Se îndreptă agale spre mare, în zona digului. Căţelul porni plictisit şi somnoros după stăpân.

– Ce poftă de viaţă ai şi tu, Grivei. Dacă aş fi un stăpân vesel şi jucăuş, ai avea altă stare, dar aşa…

Bătrânul Avram a mers tăcut până la dig. S-a aşezat liniştit, şi-a ordonat undiţele, şi s-a pus pe aşteptat. Gândurile au început să zboare hoinare, îndreptîndu-se spre nori, spre valuri, spre soarele ce îşi modifica poziţia pe cer.

– Dac-aş fi avut un copil, viaţa mi-ar fi fost senină, iar bătrâneţea frumoasă şi uşoară.

Din valuri se auzi o voce caldă, suavă, melodioasă.

– Îţi doreşti un copil acum la bătrâneţe?

– Ei, oricine ai fi, nu ai dreptul să glumeşti pe seama unui om bătrân şi trist.

– Dar nu glumesc. Vorbesc foarte serios.

– Da, îmi doresc un copil, căruia să-i las agoniseala mea de o viaţă.



– Bine, atunci mergi pe malul mării şi caută cea mai mică, mai murdară şi mai firavă scoică. O iei acasă, o speli, o laşi într-un pahar cu apă şi te rogi întreaga noapte să ai un copil. Dimineaţa, dorinţa ta va fi împlinită.

Vocea se stinse, iar fumul cu o formă ciudată de deasupra mării a dispărut.

Bătrânul a rămas uimit şi, cu sufletul bucuros şi zâmbetul pe chipul ridat, a pornit în căutarea scoicii. Cu multă atenţie, privind scoicile ieşite în cale, căci parcă le auzea chemându-l: „Aici sunt! Pe mine mă cauţi! Eu sunt scoica ce îţi este hărăzită!“, Avram a căutat până la căderea serii. Era speriat că nu va găsi ce trebuie, când, dintr-odată, la vârful piciorului, o scoică extrem de mică, cât gămălia unui ac, spera să nu fie călcată de piciorul uriaş.

– Draga de tine! grăi bătrânul. Vei merge cu mine şi te voi îngriji.

Avram aşeză scoica într-o batistă şi o ţinu cu atenţie în palmă, să nu o strivească. Mergea grăbit, aproape alergând. Acasă, a spălat cu dragoste şi multă grijă scoica, ce strălucea văzând cu ochii. A lăsat-o într-un vas cu apă şi a stat toată noaptea în genunchi rugându-se din tot sufletul, cu lacrimi şiroind pe obraji, pentru îndeplinirea dorinţei sale. Oboseala şi plânsul l-au epuizat, astfel încât zorii zilei l-au găsit dormind. Razele jucăuşe ale soarelui îi mângâiau faţa, şi s-a trezit. Speriat, s-a îndreptat spre locul unde lăsase vasul cu scoica. L-a privit atent, dar scoica nu mai era acolo.

Învârtindu-se din colţ în colţ, bătrânul ajunse pe prispă.

– Bună dimineaţa, tată, se auzi o voce plăcută. M-am gândit să-ţi fac o surpriză şi am început să deretic prin curte, căci nu vroiam să te trezesc.

Lui Avram nu-i venea a-şi crede ochilor. O mândreţe de fată stătea înaintea lui şi tocmai ce-i spusese „tată“. Dorinţa i se împlinise.

Pe zi ce trecea, casa strălucea de curăţenie, mâncarea era gustoasă, iar bătrânul era tot mai fericit. Pisica şi Grivei erau alintaţi şi jucăuşi. Acum aveau cu cine se juca. Fata şi bătrânul mergeau zilnic pe malul mării.

Cerul, valurile, scoicile, peştii…. îi iubeau pe copilă şi pe bătrân. Fericirea din ochii lor, zâmbetul şi candoarea fetei alinau dureri şi tristeţi.

Puterea gândului şi a împlinirii este miraculoasă.

Piticul

– Vă amintiţi de acel pitic care de săpun s-a-mpiedicat şi s-a înecat?

– Acela care făcea baie într-un ibric?

– Da, dragii mei ascultători, acela.

– Sigur că ne amintim. Bietul de el!

– Ei, nu fiţi trişti. Am să vă spun că piticul a fost readus la viaţă de un puf de păpădie şi a avut parte de multe întâmplări amuzante.

– Povesteşte-ne, povesteşte-ne, te rugăm, strigă în cor glasuri cristaline de copii.

– Bine. Aşezaţi-vă în jurul meu şi fiţi atenţi… înainte mult mai este…

Când piticul s-a înecat, vestea a fost dusă până la nori şi la soare şi la stele şi la păsări migratoare de către insectele voioase, care îi erau prietene şi-l vizitau mereu. Pentru câteva minute norii s-au întristat şi cerul a fost acoperit de o plapumă cenuşie din care au început să curgă lacrimi rare sub formă de picături de ploaie. Erau atât de sărate încât locul unde au căzut s-a uscat în scurt timp.

Natura era lipsită de culoare şi de sunete. Totul amuţise în jur. Într-un colţ, o păpădie necăjită, care îl iubise mult pe pitic, participase la exerciţiile lui de gimnastică în fiecare dimineaţă, la toate năzbâtiile făcute cu ceilalţi amici de-ai lui, nu a simţit când o pală de vânt uşor i-a furat din petale şi puful de păpădie a ajuns deasupra piticului.

Zărind nările, puful a considerat că e interesant să exploreze acel labirint, aşa că nu a stat mult pe gânduri şi zdup, în nările înguste ale piticului. Şi au călătorit prin întuneric până au ajuns la faringe, un segment din corp în formă de pâlnie.

– Hmm… ce interesant! Un alt tub, ia să văd unde duce, îşi zise puful, şi porni pe laringe, apoi pe traheea inelată.



He-he-he, ce haios, e o adevărată aventură să călătoreşti în corpul unui pitic. Hopa, se întâmplă ceva. Pe unde să o iau acum?

– De ce nu mai ştia încotro să o ia? au întrebat în cor copiii ce ascultau cu gurile căscate, numai ochi şi urechi.

– Pentru că traheea, un tub prin care aerul ajunge la plămâni, locul unde este lăsat oxigenul luat de la plante şi de unde iese dioxidul de carbon, un gaz otrăvitor pentru organism, se ramifică în două tuburi, numite bronhii: una dreapta, pentru plămânul drept, şi una stângă, pentru plămânul stâng.

– Aaaa… şi pe unde a luat-o puful? întrebă tare curios un băieţel isteţ.

– Pe unde aţi vrea să îşi continue traseul?

– Pe partea dreaptă, aduce noroc, ştiu eu dintr-o altă poveste, grăi o fetiţă cu părul ondulat.

– Binee, aşa să fie… aşadar, puful se îndreptă spre partea dreaptă şi a ajuns la plămânul drept.

– Vaaai, ce nenorocire, mă înec. Ajutttooor, strigă cu toată puterea puful.

Căutând o ieşire, puful a fost zguduit puternic, lovit de pereţii plămânului, şi scos afară. Gâdilându-l pe pitic, acesta îşi revenise, scuipând toată apa din plămâni. Puful a stat ceva vreme la soare, ca să se usuce, şi să poată zbura din nou.

– Oauu… ce revenire spectaculoasă! exclamă o fetiţă subţirică, care îşi ţinea obrajii sprijiniţi în palmele micuţe.

– De aceea e bine să păstrăm legatura cu natura. Nu se ştie niciodată ce plantă sau animal ne poate salva dintr-un necaz, adăugă un copil cu năsucul cârn.

– Sigur că da. Foarte bună observaţia ta, Andrei! Pentru a vedea ce aventuri au urmat cu piticul care şi-a revenit de la înec, va fi necesar să ne întâlnim mâine seară! Noapte bună, dragi copii. Vise plăcute, îngerii să vă sărute!

Cheia magică

Într-un oraş sărăcăcios şi trist, trăia, împreună cu mama şi cei doi frăţiori ai săi, o fetiţă extrem de frumoasă şi veselă. Natalia, pentru că acesta e numele fetiţei, are 10 ani, dar este foarte isteaţă şi matură pentru vârsta ei. Îşi ajută mama la treburile casei, are grijă de frăţiorii ei, şi iubeşte nespus de mult animalele. Visul ei este ca, într-o bună zi, să trăiască la o fermă şi să poată oferi hrană oamenilor nevoiaşi.

– Natalia, du-te, te rog, să cumperi pâine! se auzi glasul mamei.

– Imediat, mami, răspunse fetiţa, trezindu-se din visarea care pusese stăpânire pe ea.

Nimic special până aici, puteţi spune. Dar trebuie mai întâi să ştiţi că Natalia are un picior mai scurt şi se deplasează puţin mai greu. Dar asta nu o împiedică să fie harnică, să-şi ajute mama şi să se joace cu fraţii ei.

Cu paşi înceţi, dar siguri, micuţa din povestea noastră se îndrepta spre magazin, când, în lumina puternică a soarelui, observă ceva strălucind. În jurul obiectului, era o horă de libelule, care s-au bucurat foarte mult văzând o fiinţă omenească. Cu teamă, Natalia s-a apropiat şi a zărit o cheie frumos meşteşugită, cu forme interesante. Privind-o, semăna cu un şarpe înfăşurat pe un suport. Libelulele, cu voce de îngeri, i-au şoptit:

– Ridic-o, fată frumoasă, căci este o cheie magică, pe care a pierdut-o stăpâna noastră, Zâna Veseliei. Nu te speria că auzi nişte libelule vorbind. De fapt, suntem îngeri transformaţi în insecte, penru a face fapte bune şi a ajuta cât mai mulţi oameni.

– Primesc bucuroasă să mă alătur vouă, să ridic cheia şi să vă ajut!

– Îţi mulţumim, copilă minunată! Acum, este nevoie să ne urmezi la Stăpâna noastră, care a fost forţată să dispară din

cauza soarelui puternic, ce o urmăreşte pentru a-i fura zâmbetul ştrengar.

– Dacă nu este foarte departe, astfel încât să nu întârzii mult acasă, vă însoţesc cu drag şi voie bună! a rostit hotărâtă Natalia.

– Te vom aduce degrabă înapoi acasă, cu pâine şi alte bunătăţi, drept răsplată a bunătăţii tale, s-au grăbit să spună în cor libelulele.

– Atunci, să pornim la drum, grăi fetiţa, aşezând cu grijă cheia într-un buzunar al rochiţei. Zâmbea, privind „armata“ de libelule ce o însoţea. Se simţea ca o prinţesă, protejată de insecte fermecate. Ceea ce, fie vorba între noi, nu era chiar atât de departe de adevăr.

Norii se jucau cu razele de soare, care mângaiau cosiţele groase şi aurii ale copilei vesele. Frunzele arborilor se întorceau după frumuseţea şi zâmbetele pline de viaţă. Păsările o acompaniau în cântecele pe care le îngăna, pentru a nu se speria de necunoscut.

Dintr-odată, păsările au început să ţipe şi să se agite nefiresc, norii s-au înnegrit, soarele s-a ascuns în spatele lor, copacii şi-au îndoit crengile, şi din pădure a apărut o vrăjitoare hidoasă, între două vârste, cu faţa zbârcită şi unghiile lungi, îmbrăcată în zdrenţe.

Natalia a făcut trei paşi înapoi, scoţând un sunet de teamă.

– Credeai că scapi aşa uşor, că toate vor merge ca unse? Ha, ha, ha, ce naivă eşti fetiţo! Ha, ha, ha, pe cât eşti de frumoasă şi veselă, pe atât de naivă. Ha, ha, ha! Acum, fii cuminte şi dă-mi cheia magică. Nu vreau să mă lupt cu tine!

– Dar vreau să înapoiez cheia stăpânei sale. Dacă ţi-o dau ţie, e ca şi cum am fura. De ce trebuie să fii mereu rea, Vrăjitoareo? Dacă ai fi amabilă, crede-mă, ai fi foarte frumoasă şi toată lumea te-ar plăcea. De ce nu încerci măcar să fii bună? rosti curajoasă copila poveştii noastre.

Ascultând vocea atât de melodioasă a micuţei, vrăjitoarea s-a îmbunat şi a decis să se schimbe. A lăsat-o pe fetiţă să treacă, ba chiar i-a urat succes si drum bun, fără alte obstacole.

Libelulele au sărutat-o pe vesela Natalia şi s-au prins în cosiţele ei.

Exact când soarele a ajuns în mijlocul cerului, adică în miezul zilei, fetiţa cu zâmbetul pe chip a ajuns la Zâna Veseliei.

– Bună ziua, stăpână! Ţi-am adus cheia magică! Poftim!

– Draga mea, nimeni în afară de tine nu putea reuşi. Zâmbetul şi inima ta bună înving răutatea. Am văzut în Globul de Cristal întâlnirea cu Vrajitoarea. Mă bucur că ai înfruntat-o şi, mai ales, că ai determinat-o să se schimbe. Eşti o fată minunată! Drept răsplată, am să deschid cufărul magic – a cărei cheie o pierdusem în grabă – şi am să-ţi dăruiesc o baghetă magică, ce te va ajuta să-ţi îndeplineşti trei dorinţe, pe care le vei scrie în acest caiet fermecat, spuse zâna, întinzânu-i cele două obiecte, atât de speciale.

– Orice dorinţă? întrebă mirată, Natalia.

– Orice dorinţă, copilă frumoasă şi zâmbitoare!

– Îţi mulţumesc, răspunse cu lacrimi de fericire în ochi micuţa. Te pot îmbrăţişa?

– Sigur, draga mea, cu tot sufletul, chiar te rog să mă îmbrăţişezi!

Cu bagheta magică şi caietul fermecat într-o traistă lucrată manual, micuţa Natalia, a pornit spre casă, în compania libelulelor.

În dreptul pădurii în care locuia Vrăjitoarea, a apărut de această dată o femeie frumoasă, chiar dacă îmbrăcată sărăcăcios.

– Mulţumesc copilă, căci mi-ai schimbat viaţa! Am învăţat de la tine că bunătatea şi zâmbetul pot avea efecte miraculoase asupra chipului.



Să ţi se împlinească visele, copilă veselă!

– Mă bucur că am putut să îţi fiu de folos! O viaţă minunată îţi doresc!

– Drum bun şi cele bune acasă!

– Mulţumesc, Fată Frumoasă! Să îţi alegi un nume… nu mai eşti vrăjitoare acum.

Rostind aceste cuvinte, Natalia se apropie de vechea Vrăjitoare şi o îmbrăţişă, contribuind la apariţia lacrimilor pe obrajii acesteia. „Şi vrăjitoarele au suflet, se pare, îşi spuse în gând micuţa."

După această revedere, micuţa noastră şi-a urmat drumul spre casă, spre cei dragi, care o aşteptau cu pâinea. A oprit la magazin, a salutat politicos vânzătorul, a cumpărat pâine, a oferit un zâmbet drept bonus şi în câteva minute a fost în sânul familiei.

– Mamă, am avut parte de o întâmplare specială astăzi… şi micuţa i-a povestit cu lux de amănunte povestea ce aţi citit-o şi voi în rândurile de mai sus.

*

Când noaptea se pregătea să îşi arunce mantia de întuneric şi stele peste oraş, Natalia şi-a notat trei dorinţe în caietul fermecat: să îşi cumpere o proteză pentru picior, să locuiască la o fermă cu multe animale şi să contruiască o cantină pentru oameni nevoiaşi.

Atinse de bagheta magică, dorinţele s-au îndeplinit treptat, exact în ordinea în care au fost notate.

Fabrica de dulciuri

Dimineaţă de mai. Soarele se ridică semeţ pe cerul albastru sidefiu. Norii alunecă uşor spre orizont.

Din şoseaua principală se face o alee şerpuită printre copacii cu trunchiuri groase şi coroane bogate, ce duce spre fabrica de dulciuri. Pe alocuri, asfaltul este întrerupt şi din acele locuri creşte iarbă deasă, de un verde aprins.

Cu paşi siguri, hotărât, cu gândul la dulciurile pe care le va împacheta azi, cu hainele mirosind a vanilie şi buzele cu gust de zahăr pudră, merge David, un tânăr cu suflet bun, căruia îi plac acadelele şi napolitanele. Lucrează de ani buni la fabrica de dulciuri, care iată se întrezăreşte printre copaci. Vai, ce frumoasă este! Ferestrele sunt din turtă dulce, zidurile din bezele colorate, uşile din ciocolată, clanţele sunt din jeleu, rafturile din blat de tort, butoanele din bomboane.

– Bună dimineaţa, salută David echipa de cofetari, veseli şi harnici, îmbrăcaţi în halate albe şi purtând mândri coifuri înalte, ca cele boiereşti.

– Bună dimineaţa şi ţie, băiat vanilat! şi toţi au început să râdă cu poftă.

– Cum merge treaba?

– Foarte bine. Priveşte numai şi apoi spune ce părere ai.

Laptele proaspăt obţinut de la vacile de la ferma din apropiere se amestecă în valuri dansante cu praful de cacao turnat cu talent de cofetar. Vanilia şi romul curg în vasul în care vor lua naştere cele mai delicioase bomboane. Vişinele sunt aşezate cu bucurie în formele ce se vor umple de compoziţia realizată mai sus. Bomboanele iau forme diverse, apoi sunt puse la îngheţat, în frigidere înalte, la care se urcă folosind scări de scorţişoară. Rafturile sunt colorate variat, pentru fiecare tip de bomboană o altă nuanţă, astfel încât oamenii care se ocupă de ambalat să nu se încurce.

David a pornit în inspecţia de verificare a bomboanelor, pentru a putea porni acţiunea de împachetare.

– Bun, bun, arată delicios toate, forme perfecte, mirosuri apetisante, aşa că ne putem apuca de ambalat.

Colegii lui David s-au echipat corespunzător, punându-şi coifuri şi mănuşi din plastic, apoi au început să aranjeze delicatesele în cutii.

Deodată se aud voci, strigăte, lacrimi. Toţi se miră, se privesc unii pe alţii, aşteptând parcă să iasă în faţă vinovatul şi să spună ceva concret în apărarea sa.

– Iar ne ambalează, iar vom sta zile în şir pe rafturile din magazine, să fim zgâlţâite de oameni şi copii pofticioşi, dar atât de nehotărâţi, spuse o bomboană fondantă.

– Eu propun o revoltă! Să nu mai stăm la împachetat!

– Nu este tocmai indicat. Tinerii aceştia sunt drăguţi, ne dau viaţă cu dragoste şi dăruire, ne iubesc şi ne răsfaţă.

– Ce propui atunci?

– Când suntem bruscaţi de oamenii din magazine, să îi atacăm murdărindu-i.

– Minunată idee.

Bomboanele au fost aşezate în cutii, sortate şi încărcate în camioane. Au pornit spre cofetării şi magazine, apoi au fost aranjate în raioanele de specialitate cu mai multă sau mai puţină atenţie şi migală.

A venit noaptea, luminile s-au stins şi bomboanele au adormit obosite de drum, de emoţii şi agitaţie.

*

Se aud din nou paşi, din ce în ce mai mulţi, cu diferite frecvenţe şi intensităţi. Oamenii vin la muncă, deci este o altă zi. Prin spaţiul mic dintre cutia de carton şi carcasa de plastic în care stau bomboanele, pătrunde o rază diafană a luminii de neon. În curând, clienţi de diferite vârste se plimbă printre rafturi. Bomboanele stau cuminţi doar-doar vor fi cumpărate şi scăpate din aceste locuri triste.

Doi copii, frate şi soră, caută un anumit sortiment de bomboane. Băiatul, deşi este destul de înalt, nu ajunge la ultimul raft, aşa că se înalţă pe vârfuri şi abia atinge cu degetele o cutie. Aceasta se răstoarnă. Bomboanele căzute sunt fie sfărâmate, fie au cucuie sau au căpătat ameţeli.

Suratele lor trec la atac. Sar de pe rafturi împroşcându-i pe cei doi copii cu siropul din ele sau murdărindu-i cu glazurile lor colorate, iscând astfel un adevărat dezastru. Angajaţii vin în fugă să vadă ce s-a întâmplat.

– Nu am văzut aşa ceva niciodată! se vaită vânzătoarele.

– Ce nebunie! Copiii aceştia sunt de vină!

– Să chemăm poliţia!

– Da, chemaţi poliţia, spuse şeful magazinului, luând copiii şi ducându-i la el în birou.

Băiatul trist, dar sigur pe el, încercă să povestească ce s-a întâmplat. Sora lui stătea cuminte pe o canapea.

– Nu-ţi răci gura de pomană. Aşteaptă să sosească poliţia şi vei da atunci explicaţii, rosti şeful magazinului în timp ce îşi răsucea absent mustaţa. Doi poliţişti îşi făcură apariţia în birou.

– Ce s-a întâmplat?

– Aceşti copii au vrut să fure bomboane.

– Nu este adevărat, strigă băiatul, ridicându-se şi privind dur chipul şefului.

– Ne poţi povesti cum s-a petrecut toată tărăşenia?

– Sigur, domnule poliţist. Am vrut să iau un anumit sortiment de bomboane. Cutiile erau aşezate pe ultimul raft. M-am întins, am atins cu degetele cutia, dar nu am reuşit să o prind bine. Cutia a alunecat şi bomboanele s-au împrăştiat... Cred că bomboanele s-au revoltat, crezând că vreau să le fac rău. Dar nu am urmărit acest lucru. Nici gând, nici pe departe să fac asta.

Poliţistul l-a luat pe băiat şi au mers împreună la raionul cu dulciuri. Au reconstituit întâmplarea, şi s-a văzut că tânărul



a avut dreptate. Bomboanele necăjite că au produs supărare unui copil bun şi iubitor de bomboane, au sărit în palmele lui.

Vânzătoarele şi poliţiştii au fost impresionaţi de gestul bomboanelor și au înţeles că a fost un accident nevinovat şi au eliberat copiii.

– Să mănânci tot ca să creşti, să ajungi la bomboanele care îţi plac, precum şi la visele tale, spuse zâmbind poliţistul.

*

Întindeţi braţele spre ceea ce vă place, spre visele voastre. Aveţi curajul să spuneţi mereu adevărul, căci astfel se găsesc soluţiile mult mai uşor.

Povestea lui Inimioară

Joaca şi jocul îl fascinau. Un băieţel grăsun, cu privire ageră, avea răspuns pentru orice l-ai fi întrebat – de parcă s-ar fi pregătit temeinic pentru vreun concurs la grădiniţă. Rareş, de numai 5 ani voioşi şi minunaţi ca el, avea frică de întuneric.

Toţi avem temeri, puteţi spune. Aşa este. Important este să le învingem.

– Mami, dar vreau să dorm cu tine! Mi-ai promis!

– Ştii că mă superi când faci asta. Eşti un băiat mare şi am încredere că vei înţelege că după zi urmează noapte. Soarele locuieşte pe cer în timpul zilei, iar noaptea, face schimb cu Luna. Pentru ca animalele şi oamenii să se poată odihni mai bine, căci nu toţi îşi permit să îşi cumpere draperii şi jaluzele, Luna are o lumină mai slabă.

– Bine, am să încerc să mă lupt cu teama şi să o înving. Am aflat eu că, dacă gândeşti precum un magician, vei reuşi în tot ce îţi propui, oricât ţi se pare de greu la început. Într-un final, vei descoperi că era de fapt un fleac, o banalitate.

– Păi vezi, puiul meu scump? şi mama îşi îmbrăţişă băiatul, învelindu-l cu păturica cea pufoasă şi norocoasă. Uite, acest pui de elefant, îţi va ţine companie pe timpul nopţii, va alunga teama şi te va însoţi în călătoria ta prin vis.

– Am să îl numesc INIMIOARĂ, pentru că este de la tine, mami, iar tu eşti mereu în inima mea.

– O, dragul meu, ce nume frumos i-ai ales. Aşa să fie! Inimioară să-i rămână numele, şi să te iubească şi să te ocrotească mereu. Îngerii să te sărute pufos şi apăsat, puiule!

– Noapte bună, mami!

– Noapte bună, copil angelic, spuse mama sărutându-l apăsat pe frunte.

*

Luna privea pe fereastră să observe cine doarme, pentru a distribui visele. Stelele acompaniate de sunetul vântului dansau, purtând îndesagă vise pentru fiecare, vise colorate,



fericite, triste, în funcţie de cum s-a purtat fiecare în ziua respectivă.

– Ce frumos şi liniştit doarme băieţelul acela! exclamă Luna.

– Da, însă e speriat, doarme cu o jucărie de pluş, răspunse steaua ce-i purta visul.

– Vom face o magie. Îi vom da viaţă elefănţelului, şi-l va ajuta să se vindece de teamă.

– Ura! Ce idee minunată, Stăpână!

– Da, tu vei aluneca pe o rază luminoasă de-a mea, şi vei atinge jucăria care va prinde viaţă.

Zis şi făcut.

Jucăria a căpătat viaţă şi grai, primind instrucţiuni pentru a-l ajuta pe Rareş să scape de teamă. În curând, răutăţile, copiii invidioşi pe jucăriile lui au apărut să-i sperie visul. Somnul micuţului a devenit agitat, lacrimile şi-au făcut prezenţa, iar Inimioară, jucăria de pluş, a fost nevoit să intervină. Cum? Simplu: cu o vorbă bună, calm şi cu mângâieri.

– Puiule drag, nu te speria. Este un vis urât, care va fugi imediat. Aceşti copii răi vor să te supere, să fii asemeni lor. Dar, în această noapte, am să-i lovesc uşor cu trompa, explicându-le că nu este frumos să se comporte astfel. Nu dau dovadă de prietenie şi nici că ar avea un suflet bun. Dacă ţi-ar vorbi frumos, le-ai da voie să se joace cu jucăriile tale.

Copiii răi care îi perturbau visele lui Rareş au fost mustraţi de elefantul Inimioară.

– Da, credem că ai dreptate, spuse într-un final căpetenia grupului de copii răi. Mâine ne vom cere iertare şi-l vom ruga să ne jucăm împreună.

– Aţi luat o decizie înţeleaptă, dragi copii. Veţi vedea că totul va fi mult mai interesant şi atractiv.

Steaua purtătoare a acestui vis urât privi zâmbind mulţumită spre Lună, care o felicită pentru reuşita din acea seară. Toată lumea dormea liniştită şi împăcată. Rareş scăpase de teamă, Inimioară îl păzea îmbrăţişându-l cu multă dragoste şi căldură, Luna se pregătea să meargă la culcare, iar stelele se stingeau una câte una.

În final, toate visele sunt frumoase, căci cele urâte sunt temeri ale noastre, pe care le vom învinge într-un fel sau altul. În somn, stelele, Luna, îngerii ne veghează.

Somn lin şi pufos, dragi copii! Noapte bună, cu stele căzătoare şi Lună protectoare!

Lia şi Ela

Razele soarelui se joacă de-a v-aţi ascunselea cu frunzele ruginii. În curând, copacii vor rămâne dezgoliţi, trişti, purtând amintirile şi poveştile, ascultând râsetele zglobii ale copiilor, înregistrate în scoarţa lor.

Poteca îngustă ce duce la şcoală, este mărginită de castani şi tei, ca o dantelă croşetată cu migală de bunica. În fiecare zi, sute de paşi o străbat, iar din gura copiilor se aud zeci de poveşti – vesele, triste, adevărate sau inventate. Vântul le poartă în toate zările, ştiind că vor fi ascultate de îngerii păzitori şi îşi vor găsi rezolvare.

Ela şi Lia sunt prietene bune, încă de când erau mici. Dimineaţa se întâlnesc şi parcurg drumul spre şcoală împreună.

– Bună dimineaţa, Lia! Din nou eşti tristă. Iar ai plâns?

– Bună dimineaţa, Ela! Da, am plâns căci nu am motive de bucurie.

Cele două fetiţe sunt foarte diferite. Ela este veselă, optimistă, încrezătoare şi comunică foarte mult cu mama ei. În fiecare seară, după ce lecţiile i-au fost verificate, fetiţa se aşază lângă mama blândă, ascultătoare şi tricotează împreună, povestind întâmplările de peste zi, mărturisindu-i visele şi aşteptând cu nerăbdare pildele.

Lia este firavă, tristă, frumoasă, îmbrăcată sărăcăcios. Are o mamă vitregă, rea, urâcioasă, hapsână şi crudă. Nu-i dă voie să se joace, o pune la treabă în gospodărie şi, numai după ce termină, îşi poate face temele. Fetiţa vrea să scape de chin şi este foarte ambiţioasă. Ştie că doar inteligenţa o va salva.

Prietenia lor era foarte frumoasă, adevărată, preţioasă.

– Vreau să-ţi spun un secret, şopti Lia. Însă, te rog, să-mi promiţi că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu mă vei da de gol.

– Hei, doar ştii că poţi avea încredere în mine. Am făcut jurământul prieteniei. Doar nu ai uitat, nu?

– Nu, nu am uitat. Am hotărât să nu mă mai întorc acasă. Voi fugi în lume, unde am să văd cu ochii, unde simt, mărturisi Lia.

– Nu cred că este o decizie înţeleaptă. Te vor căuta, te vor găsi într-un final şi vei fi pedepsită. Eu zic să te mai gândeşti.

– Nu mă răzgândesc. Îmi asum riscul. Îţi voi scrie ca să ştii de mine.

– Păi, de unde vei avea bani pentru timbre?

– De dimineaţă mi-am luat economiile din puşculiţă. Sper să-mi ajungă de drum şi pentru a supravieţui o perioadă de timp.

Cele două fetiţe s-au îmbrăţişat puternic, neştiind dacă viaţa le va mai aduce vreodată împreună. Ela plângea cu lacrimi fierbinţi, de-abia mai putând să respire. Lia s-a abţinut. Ştia că merită o viaţă mai bună. Pleca în căutarea ei.

*

Cu paşi fermi, Lia se îndreptă spre gară. A cumpărat un bilet pentru primul tren ce urma să plece din staţie. Inima îi bătea cu putere, însă speranţa de a avea o viaţă frumoasă îi dădea aripi şi curaj. Muşcându-şi uşor buza de jos, urcă în vagon, îşi căută locul şi se aşeză fericită că obţinuse un loc la fereastră. Şi-a scos pacheţelul pe care nu-l mâncase la şcoală, şi-l termină cât ai spune: ***„cine nu e gata, îl iau cu lopata“***.

În scurt timp, a venit momentul ca biletele să fie controlate.

– Unde mergi, copilă?

– La bunici, răspunse încet Lia.

– Singură? insistă controlorul.

– Da, mă aşteaptă bunicii în gară, pe peron.

– Am înţeles. Călătorie plăcută. Am să te anunţ când trebuie să cobori. Să nu ai emoţii.

– Mulţumesc, domnule.

Lia a desenat tot drumul. Vacile şi oile pe care le-a văzut pe fereastră au inspirat-o şi înveselit-o în acelaşi timp. „Mi-aş dori să locuiesc la sat, într-o căsuţă modestă, cu nişte bătrâni pe care să-i ajut, iar ei să mă iubească“, gândea fetiţa.

– Călătoria cu trenul s-a sfârşit. Sănătate şi numai bine bunicilor, spuse controlorul.

– Am să le transmit, a fost răspunsul Liei.

„Încotro să pornesc acum? Unde văd cu ochii, unde mă îndrumă sufletul, aşa cum am decis.“

După ce a ieşit din spaţiul care adăpostea trenurile viu colorate, Lia a luat-o în partea dreaptă. A mers la întâmplare pe străzi, până ce a obosit. Se întuneca, iar ei a început să-i fie frig şi foame. Când aproape îşi pierduse încrederea că va găsi un adăpost, un bătrân îi făcu semn cu mâna să se apropie.

– Cauţi pe cineva, fata moşului?

– Este o poveste lungă. Am nevoie de un pat pentru o noapte, spuse timid, Lia.

– Pofteşte înăuntru, copilă. Pari tare obosită. Bănuiesc că vii de departe, după cum arăţi. Baba mea îţi va pregăti o gustare caldă, un pat şi tu ne vei povesti despre tine şi călătoria în care ai pornit.

Bătrâna se arătă foarte prietenoasă.

– Bine ai sosit, copila mea. Of, îmi închipui că eşti tare înfometată şi obosită. Îţi voi pregăti ceva de-ale gurii şi-ţi voi da un pahar cu lapte de capră cum n-ai băut niciunde.

– Dar ce vânt te poartă pe drumuri la ceas de seară, singură? grăi moşul.

– Sunt orfană. Am fugit de la orfelinat. Mă băteau şi mă puneau să fac muncile cele mai grele. Nu îmi dădeau voie să învăţ. M-am hotărât să-mi iau lumea în cap.

– Draga de tine, exclamă bătrâna, cu ochii în lacrimi.

– Cred că ar fi bine să te înfiem noi. Ne dorim tare mult un copil, iar Dumnezeu nu s-a îndurat de noi până acum.

– Că bine zici tu, bărbate. Chiar mâine ne vom interesa şi vom face ceea ce trebuie pentru a rămâne alături de noi.

– Nu am cuvinte să vă mulţumesc, spuse Lia, îmbrăţişându-i pe amândoi.

Seara a trecut cu greu. Gândurile nu-i dădeau pace fetei. Îşi iubea foarte mult tatăl, care însă nu avea timp pentru ea, nu o asculta niciodată, nu vedea cum femeia care-i devenise soţie o chinuia. „Va trebui să-mi aleg un alt nume pentru a nu se afla adevărul“, îşi spuse în gând copila, după care adormi, răpusă de oboseală şi emoţie.

*

Agitaţia se înteţea. Tatăl Liei alertase poliţia că fiica lui nu ajunsese acasă. A sunat la toate spitalele, dar în zadar. Învăţătoarea a căutat la casele de copii din apropierea şcolii. Nimeni nu ştia nimic.

Ela era speriată de amploarea căutărilor. De fapt, se aştepta să fie astfel.

– Sigur nu ştii nimic de Lia? Nu ţi-a mărturisit nimic? Promit că nu-i mărturisesc cine mi-a dat indiciul, spuse tatăl fetei cu vocea tremurândă, obosit, speriat, căci se simţea vinovat.

– Dacă aş şti, v-aş divulga secretul. Însă chiar nu am habar unde poate fi, grăi Ela şi izbucni în plâns.

Mama ei o strânse la piept şi-o linişti, mângâind-o pe păr.

– O vom găsi draga mea, nu te speria! se auzi vocea calmă a mamei.

*

Zilele treceau şi, odată cu ele, săptămânile. Poliţia nu avea alt răspuns decât: ***„Nu avem noutăţi în cazul dispariţiei fiicei dumneavoastră. Ne pare rău“***.

Tatăl Liei era tot mai abătut, fără chef de viaţă, lipsit de vlagă. Deşi nu o arăta, Lia era sufletul lui, lumina ochilor săi.

Şi-a neglijat soţia, care din cauza răutăţii acumulate în suflet s-a îmbolnăvit de inimă. Starea sănătăţii ei se agrava.

– Îmi pare rău. Lia a dispărut din cauza mea, a felului cum m-am purtat cu ea. Nu am conştientizat că este o fetiţă sensibilă şi are nevoie de afecţiune. Aş face orice să se întoarcă, spuse cu glasul înecat în lacrimi mama vitregă.

– Nu eşti singura vinovată. Eu unde am fost în tot acest timp? Cum de nu am observat că este tristă, nefericită, că are nevoie de mine? Să sperăm că se va întoarce, că am să o strâng din nou în braţe şi am să-i spun cât de mult o iubesc.

*

Când nu se mai aştepta, Ela a primit o scrisoare. Era de la prietena ei, Lia. Emoţionată, cu inima cât un purice, dar bătând să-i spargă pieptul, a citit-o pe nerăsuflate.

„Sunt bine, chiar foarte bine. Să nu-ţi faci griji pentru mine. Merg la şcoală, am o bibliotecă impresionantă şi primesc multă, enorm de multă dragoste. Am fost înfiată de doi bătrâni cu suflet uriaş. Îmi este dor de tine, puţin şi de tata. Mă rog în fiecare seară să fiţi sănătoşi.

Îmi poţi scrie la această adresă. Am încredere că nu o vei dezvălui nimănui.

Te îmbrăţişez cu drag

Lia”

Ştergându-şi ultima lacrimă rătăcită pe obraz, Ela a rupt scrisoarea, memorând adresa. Cu un dor arzător, i-a scris prietenei sale că a fost căutată şi-n gaură de şarpe, că tatăl ei suferă enorm din cauza dispariţiei şi, în cele din urmă, a adăugat ştirea că mama vitregă este grav bolnavă de inimă.

Citind scrisoarea, Lia a început să tremure, stăpânindu-şi lacrimile cu mult curaj. Îi era dor de tatăl ei. Nu voia să păţească ceva din cauza faptului că ea plecase. Nu şi-a imaginat că o iubea şi că-i va simţi lipsa. Nu ştia cum să procedeze. Ce să facă? Ce să le spună bătrânilor? Era apatică



de câteva zile, iar părinţii adoptivi au observat comportamentul ei.

– Draga noastră, ce te supără? Ne poţi împărtăşi orice nemulţumire, orice problemă. Împreună găsim mult mai uşor o soluţie.

– Am o prietenă care are nevoie să merg la ea câteva zile. Locuieşte în alt oraş. Îmi permiteţi să merg?

– Bineînţeles, copila noastră! Avem încredere deplină în tine. Îţi vom cumpăra cele necesare pentru drum, un bilet dus-întors pentru a şti când să te aşteptăm în gară şi s-a rezolvat, zise cu o voce serioasă bătrânul.

– Mulţumesc! Vă iubesc enorm, ştiţi asta, nu? şi copila se aruncă în braţele bătrânilor.

Viaţa Liei se transformase într-o poveste. Se trezea în fiecare dimineaţă şi se ciupea de braţ pentru a se convinge că nu trăieşte un vis. Nu! Chiar era realitate ceea ce i se întâmpla.

*

Seara îmbrăţişase oraşul. Stelele apăreau una câte una, străluncind palid în plasa albastră a întunericului, precum licuricii.

Luminile erau stinse în toată casa. Lia se aşeză pe treptele casei, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, prinse între genunchi. Trecuse aproape un an de când nu-şi văzuse tatăl. Dorul îi făcea inima să bată în ritm ameţitor. Clipele treceau asemenea rachetelor, minutele se adunau unul lângă altul cu prietenie, iar orele mişcau limbile ceasornicului. Ochii i se închideau de oboseală. S-a întins puţin, strângându-şi picioarele la piept pentru a se încălzi.

Tatăl fetei era cât pe ce să se împiedice de mogâldeaţa din faţa uşii. Se frecă la ochi pentru a fi sigur că nu visează. O atinse uşor pe umăr, strigând şoptit:

– Lia, Lia, draga mea, îngerul meu! Te-ai întors!

Emoţia, oboseala, răcoarea nopţii au răpus-o pe micuţă şi căzuse victima unui somn profund. Purtată pe braţe de tatăl său a fost dusă în camera ei, în patul confortabil pe care-l abandonase în urmă cu luni bune.

Tatăl a stat lângă ea toată noaptea veghiindu-i somnul liniştit, întrerupt din când în când de câte un oftat sfâşietor.

– Copila mea, ai revenit! Mulţumesc îngerilor că ţi-au purtat de grijă! Câte oi fi pătimit tu printre oamenii răi! Câte neplăceri oi fi îndurat din cauza lipsei mele de atenţie! Sper că mă vei putea ierta într-o zi.

Mirosul de pâine prăjită, cafea şi omletă a trezit simţurile înfometate ale Liei. Se uită împrejur, a mângâiat cu dragoste păpuşa ce-i ştia tristeţile, visele, dorurile.

– Mi-ai lipsit, Francisca, să nu te îndoieşte o clipă de asta. Nu te-am uitat niciodată, dar nu te puteam lua cu mine.

Cu dorul ce i se zbătea în stomac ca fluturii într-o plasă, a coborât scările şi îngăimă:

– Bună dimineaţa, tata!

Cana ţinută în mână a căzut şi s-a spart în zeci de cioburi.

– Fata mea, bună dimineaţa!

Lia s-a aruncat de gâtul tatălui şi lacrimi fierbinţi au ţâşnit din ochii amândurora.

Un râu de întrebări a curs de la tată spre fiică, ce răspundea liniştită şi senină. A aflat că fusese îngrijită de doi bătrâni iubitori. Lia a primit vestea că mama vitregă este foarte bolnavă.

– Tată, vreau să te însoţesc la spital, să o văd şi să o îmbrăţişez.

– Bine, draga mea, te iau cu mine.

Uşa salonului s-a deschis încet. Tatăl intră primul şi-i spuse soţiei că are o surpriză pentru ea. Lia intră cu teamă, văzând atâţia oameni ce sufereau în jur.

– Sărut mâna, mamă.

– Trăieşti? Eşti bine? Unde ai fost? întrebă, cu ultimele puteri, mama vitregă. Plângând, neaşteptând răspuns, spuse: Iartă-mă, iartă-mă pentru toată suferinţa pricinuită din răutate şi invidie. Credeam că tatăl tău are dragoste de oferit doar ţie. M-am înşelat. Îmi pare rău.

– Nu plânge, îţi vei face rău! Te-am iertat demult! şopti Lia şi îi sărută mâna, apoi obrazul şi se lipi de pieptul mamei, ascultându-i inima bolnavă.

*

Supa pregătită de tatăl Liei, în care fetiţa presăra cu dragoste sare, a reuşit să-i vindece mama.

Copila a povestit tatălui despre bătrânii care o adoptaseră.

– Eşti atât de isteaţă! Sunt mândru de tine, a fost răspunsul tatălui la finalul poveştii. Le vom scrie că eşti bine, sănătoasă şi vom căuta o soluţie ca să nu-i dezamăgim.

– Tată, dacă i-am aduce să locuiască împreună cu noi?!

– Nu-i o idee rea!

Toţi trei, mama vitregă – care devenise o femeie senină, zâmbitoare şi veselă –, Lia şi tatăl acesteia au pornit spre localitatea unde trăiau bătrânii, părinţii de împrumut ai fetiţei.

Lia a deschis poarta cu putere, a alergat în casă şi i-a îmbrăţişat pe cei doi bunici adoptivi, de o bunătate ieşită din comun.

– Iertaţi-mă, vă rog să mă iertaţi! Sunt o mincinoasă!

Cei doi se uitau miraţi unul către celălalt, neînţelegând absolut nimic. Pe uşă au intrat părinţii Liei, au salutat respectuos şi s-au aşezat.

Povestirea a decurs lin, iar pe măsură ce se apropia de final chipurile personajelor se luminau, iar lacrimile apăreau ca picăturile de rouă ce lucesc în razele de lumină ale dimineţii.

– Am venit cu o propunere: să veniţi să locuiţi alături de noi!

– Dragii moşului, noi suntem bătrâni. Ne-am obişnuit aici, cu toate obiectele care au fiecare povestea sa. Avem amintiri legate de fiecare copac din grădină, nu le putem abandona. Mă bucur că am avut şansa de a cunoaşte şi îmbrăţişa o fetiţă atât de curajoasă, cu suflet bun. Dacă nu afla de boala mamei, nu s-ar fi întors prea curând – bătrânul îşi şterse grăbit o lacrimă, prefăcându-se că i-a intrat ceva în ochi. Îi suntem recunoscători pentru bucuriile, zâmbetele, zilele minunate pe care ni le-a oferit. Cred că este mai bine să stea cu părinţii ei şi să ne viziteze de câte ori doreşte.

*

Lia şi Ela şi-au reluat prietenia şi drumul spre şcoală zi de zi. Nimic nu se schimbase parcă. Încrederea le-a unit şi mai mult.

– Nu ai idee ce dor mi-a fost de tine, mărturisi Ela.

– Te înţeleg. Mi-a fost greu fără tine. Am să te prezint bunicilor mei adoptivi la acest sfârşit de săptămână, adăugă Lia. S-au îmbrăţişat şi au păşit cu dreptul – o superstiţie de-a lor – în şcoală. S-au privit şi au zâmbit. Fermecătoare zâmbete născute dintr-o prietenie adevărată.

Naiul şi visul

Într-un sat uitat de lume, trăiau un bătrân şi fiul său. Erau meşteri în fabricarea instrumentelor de cântat, în special a fluierelor. Liniştea ce s-a adăpostit parcă în gospodăria lor era perturbată doar de zgomotul molcom al rindelei: hârş-hârş, hârş-hârş. Lemnul prindea formă. Talaşul se aduna grămezi la picioarele celor doi, care munceau tăcuţi, numărându-şi gândurile.

– Încep să lucrez la o vioară, spuse bătrânul, dregându-şi vocea.

– Bună idee. După ce termin fluierul acesta, cred că fac un nai. Ar fi cazul să mai diversificăm gama instrumentelor.

–Ai dreptate, fiule.

Din nou tăcere. În teiul din apropiere îşi începea trilul o privighetoare. Tatăl şi fiul munceau cu spor. Nimic nu le aducea mai multă bucurie celor doi ca instrumentele ce prindeau contur după ore bune de modelare a lemnului. De când murise soţia bătrânului, care era veselă şi cânta toată ziua, cuvintele deveniseră scumpe pentru cei doi. Le lipsea enorm de mult acea fiinţă!

– Când mergem la târg? întrebă tânărul, fără a ridica privirea de la lemnul sculptat.

– Ce zici de mâine, în zori? Şi aşa-i sărbătoare şi nu putem lucra.

– Da, e bine. Tată, mă duc să pregătesc masa.

– Ar cam fi timpul, fu de acord bătrânul, îndreptându-şi spatele încovoiat şi oftând.

Masa a avut loc în tăcere. Bucatele au fost savurate cu poftă. Vesela spălată şi orânduită cu grijă le amintea de femeia care, până nu demult, îi răsfaţa şi le sporea cheful de muncă şi de viaţă. Râs şi bunătate ca a ei nu vor mai întâlni prea curând.

Lingurile de lemn, meşteşugite de bătrân, şi aşezate pe un raft în perete, au început să şuşotească:



– Le este dor de ea. Poate ar fi cazul ca tânărul să se căsătorească.

– Da, poate va fermeca vreo fată frumoasă cu muzica lui.

– Aş vrea să fie fericit!

– Mi-aş dori să răsune din nou râsete zglobii în această casă. Le-ar linişti sufletele mistuite de dor.

Seara cobora lin peste ogradă. Cei doi bărbaţi au strâns instrumentele, le-au pus în coşuri, gata pentru a fi duse a doua zi la târg. Stelele străluceau la ferestrele casei. Luna pornise în plimbarea din fiecare noapte, cercetând împrejurările.

După ce a terminat de dereticat prin gospodărie, tânărul se pregăti de culcare. Înainte de toate, şi-a făcut rugăciunea. „Îngerul meu păzitor, ajută-ne ca instrumentele noastre să aibă căutare mâine la târg. Nu mai avem bani de merinde. Amin."

Cocoşul cu creasta într-o parte, mândru de coada lui stufoasă, dar şi de vocea minunată, a dat trezirea.

Tatăl şi fiul au pornit agale spre târg. Răcoarea dimineţii le înteţea tăcerea. Aburi subţiri se vedeau ieşind din nări. Barba bătrânului s-a umezit de la rouă.

– Să sperăm că vom vinde ceva astăzi. Nu de alta, dar nu-mi place să mă plimb aşa, fără niciun folos.

– Tată, de-acum cum ne-o fi norocul. Mai vedem şi noi oameni, că prea ne-am înstrăinat de tot.

– Aşa-i, fiule.

Ajunşi la târg, şi-au aranjat instrumentele pe o tarabă, cu multă atenţie, ca şi când ar fi fost vii. Oamenii au început să apară. Se opreau, întrebau, analizau fluierele şi porneau mai departe.

O fată frumoasă, cu părul ca pana corbului, cu pielea albă ca laptele şi un zâmbet angelic, a luat naiul. S-a uitat la el, l-a admirat şi, cu sfială în voce a întrebat:

– Îmi permiteţi, vă rog mult, să-l încerc?

– Sigur, poftiţi. Cântaţi la el.

Fata apropie naiul de buzele roşii ca fragii, cu mâinile tremurând uşor. A început a cânta. Toţi oamenii din târg s-au oprit înmărmuriţi de frumuseţea cântecului.

Tânărul, fermecat, îi mărturisi tinerei, cu emoţie vădită în glas şi în priviri, cu lacrimi scăldându-i ochii:

– Eşti minunată! De mult n-am mai auzit pe cineva cântând atât de frumos! Îţi mulţumesc.

– Eu îţi mulţumesc că mi-ai oferit această şansă. Era un vis al meu de când eram mică. Visam că voi cânta şi un băiat se va îndrăgosti de mine, mă va săruta şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Fata a început să râdă. Bătrânul a privit-o uimit şi a îndrăgit-o imediat. Semăna foarte mult cu soţia lui.

Râsul cristalin a fost întrerupt de sărutul tânărului.

Fluierele s-au vândut ca pâinea caldă. Cei trei s-au întors acasă fericiţi şi viaţa lor a înflorit precum mălinul primăvara.

*

– Uraa! Ce bine că s-a întâmplat aşa, şopteau bucuroase lingurile.

Buburuza fără buline

Adierea vântului de primăvară ridică nori de praf în atmosfera încinsă. Norii își iau forme ciudate, se unesc la un loc, formează o pătură deasă care acoperă cerul de un albastru sidefiu. Soarele se zbate să răsară din spatele lor. Nu reușește. Câteva raze neastâmparate scot nasul din spatele norilor. Începe să plouă printre raze. În scurt timp apare mândrul curcubeu. Natura se liniștește. Insectele ies dintre frunze și își scutură aripile.

– Credeam că nu se mai oprește ploaia! spuse o libelulă, cu aripile puțin șifonate.

– Dacă norilor le arde de joacă și de hârjoneală, șopti musca udă.

– Hai, că nu s-a întâmplat nimic. Nu vă mai plângeți atâta! Are și ploaia rostul ei. Cât să mai ude și agricultorii cu furtunul suprafețe întinse de culturi, grăi o buburuză.

– Da, tu vorbești. Uită-te la tine cum arăți. Ploaia ți-a spălat bulinele de pe aripi. Ești de nerecunoscut.

Râsete zglobii și răutăcioase se aud din toate părțile. Insectele se adună în jurul buburuzei.

– Vai, ești așa caraghioasă! Ești roșie ca un ardei capia.

– Sau ca un gogoșar.

– Ba nu, arăți ca o roșie coaptă.

Of, biata buburuză se întristă. A zburat pe o frunză de brusture să se privească într-o picătură de ploaie. Suratele ei nu glumeau. Petele negre de pe aripi dispăruseră.

– Ce mă fac acum? Cine sunt? Mi-e rușine să trăiesc astfel. Voi fi nevoită să mă ascund de ochii iscoditori și răi ai ființelor din lumea asta.

Buburuza sta ascunsă între petalele unei zorele. O albină care venise să culeagă nectar, văzând-o fără nădejde, îi spuse:



– Te rog, nu mai plânge. Am găsit o soluţie pentru tine. Îţi dau o dunga neagră de pe abdomenul meu şi îţi vei reface bulinele.

Cu glas stins, fără curaj, biata buburuză întrebă:

– Faci tu asta pentru mine?

– Bineînţeles că fac asta pentru tine. Prietenul la nevoie se cunoaște. Nu poţi rămâne fără pete, pe când eu pot trăi liniştită cu o dungă în minus.

– Mulţumesc. Îţi rămân veşnic recunoscătoare. Dar stai puţin, strigă buburuza.

– Stau. Ce mai este acum?

– Cine îmi va picta bulinele?

– Ai dreptate. La asta nu m-am gândit.

Buburuza şi albina s-au aşezat cuminţi, uşor obosite, pe marginea unei petale. Se gândeau. Căutau o soluţie.

În apropiata vecinătate se auzi un fluierat vesel. Nu se vedea nimic încă, deoarece plantele erau înalte şi acopereau zona de unde venea sunetul. După câteva minute bune, apăru un băiat, cu un bloc de desen şi câteva pensule.

– El este salvarea noastră! şopti bâzâind vesel şi prelung albina.

– Îhm… nu prea înţeleg, nu ştiu exact ce ţi-a năzărit.

– Nici nu trebuie. Rezolv imediat, fii pe pace.

Terminând de zumzăit, albina se îndreptă spre copil. Se apropie foarte mult de nasul acestuia. Apoi, se ascunse în spatele lui. Din nou a apărut în faţa ochilor şi a zburat spre floarea unde aştepta nemişcată, nedumerită şi speriată micuţa buburuză.

– Ia te uită! Ce ciudăţenie! O buburuză fără buline. Pare tristă. Ce s-o fi întâmplat? Cine s-o fi bucurat să îi fure bulinele acestei fiinţe atât de gingaşe?

Albina roia în jurul pensulelor, după care se îndrepta spre chipul băiatului.

– Cred că te pot ajuta, gărgăriţă-riţă. Mi-a venit o idee. De fapt am fost inspirat de prietena albină. Am să-ţi desenez bulinele cu vopsea. Da, da, am să-ţi pictez aripile.

Acestea fiind zise, copilul nu a mai stat pe gânduri şi s-a pus pe treaba. A scos vopsele din rucsac, pensulele şi a pictat o mândreţe de buline pe aripile roşii ale buburuzei. Pe măsură ce treaba era aproape de final, inima insectei revenea la loc. Putea dn nou să zboare fără a fi considerată o ciudăţenie.

– Gata! Eşti ca nouă! Priveşte-te, spuse micul pictor, întinzând un ciob de oglindă.

Albina şi gărgăriţa cu buline noi de toată splendoarea şi-au unit aripile şi au început a dansa în văzduhul însorit şi plăcut mirositor după ploaia ce ştersese orice firicel de praf.

Băiatul s-a aşezat cât mai comod în iarbă, şi-a pus blocul de desen pe genunchi şi a pictat minunea naturii ce se întindea nemărginit în faţa ochilor săi.

Învaţă de la furnică

Zi de primăvară târzie, cu adiere slabă de vânt şi miros de flori. Din când în când plouă, cu picături mari, de forma unor cristale, poate diamante neşlefuite. Ca nişte vestitori ai ploii, muşuroaie de furnici ies din crăpăturile pământului însetat.

Soarele este aproape la mijlocul distanţei dintre răsărit şi apus. Furnica Lea aleargă speriată că nu-şi va finaliza treburile notate cu grijă în agendă.

– Ah, cămara este aproape goală. Este timpul să fac provizii! exclamă.

– Nu pot să cred că ai rămas fără mâncare! spuse mândră vecina Pia.

– Ziua bună, căci nici nu te-am zărit. Am multe de făcut pe ziua de azi. Trebuie să aduc şi hrană în cămară. Acum vine iarna aspră sau vreo ploaie de nu mai pot ieşi pe niciunde.

– Lasă, nu te mai plânge, că are cine să te ajute. Ai un muşuroi numeros.

– Da, ai dreptate. Însă sunt multe de făcut. Am plecat. Nu mai pot zăbovi.

Furnica Lea este cumpătată şi harnică. Se uită atentă în toate părţile pentru a găsi de-ale gurii. În spatele unei fetiţe, apar firimituri de la un biscuit. Le adună cu spor. Pe drumul de întoarcere, găseşte o bucată de măr. O cară şi pe aceea după ea.

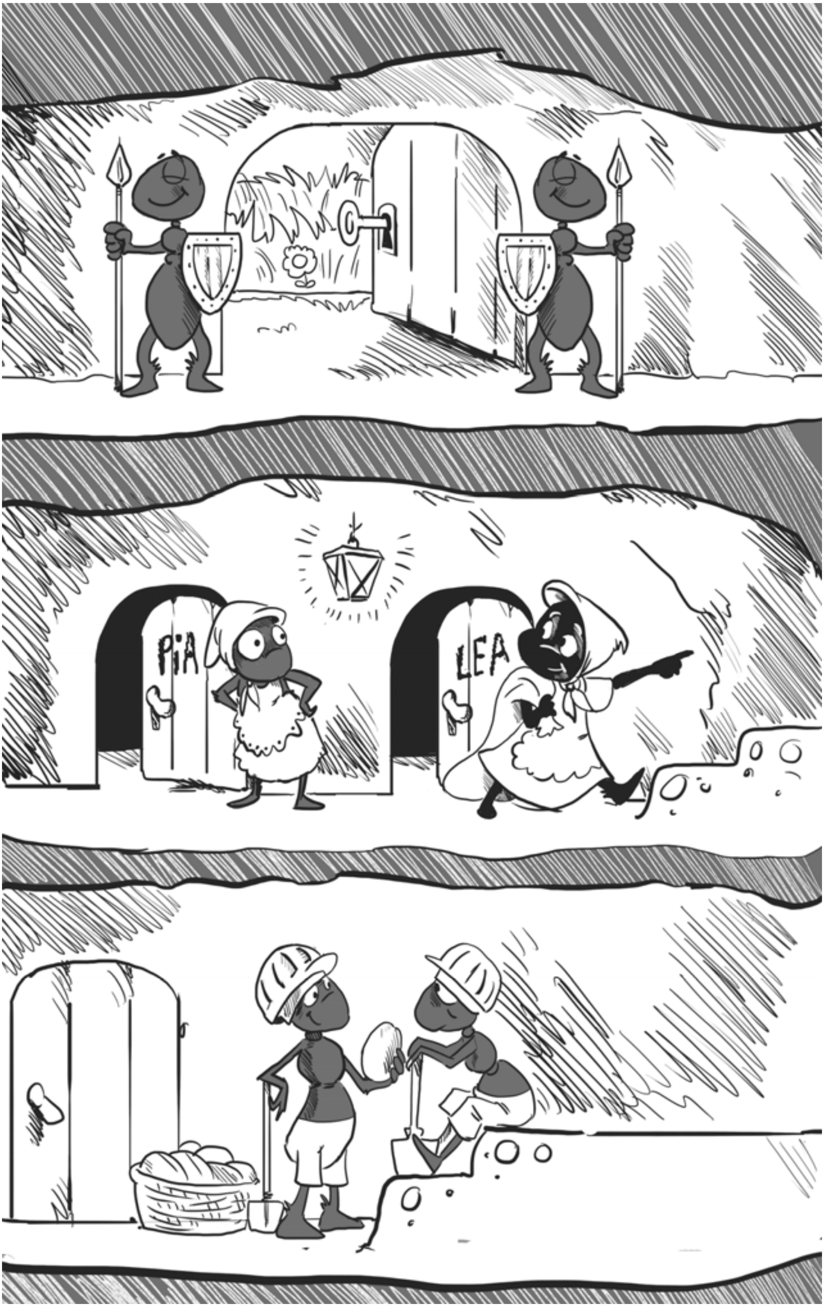
Un copil o zăreşte. O urmăreşte îndeaproape. Lea se sperie, dar îşi continuă drumul grăbită.

– Sper să nu mă calce, sper să nu mă calce, repeta continuu.

– Ce faci cu mâncarea aceasta? Nu îţi este greu să o porţi în spate? Vrei să te ajut? tot întreba copilul.

– Ce amabil este! Mă bucur că nu toţi oamenii sunt răi.

Într-un final, Lea a ajuns la locuinţa sa. A depozitat hrana, a dat de mancare puilor şi a plecat din nou după provizii.


PIA
LEA

– Dar ce, vecină, voi mâncaţi cu zece guri? întrebă Pia, puţin invidioasă.

–Vecină Pia, nu ştiu ce să-ţi răspund. Aşa m-am învăţat, să-mi fac mereu proviziile din timp. E tot ce îţi pot spune.

Supărată de răspuns, Pia şi-a pus furnicile din muşuroiul pe care îl conducea să o aştepte pe Lea şi să-i fure hrana.

Încărcată aproape peste puterile ei, furnica se gândea ce să gătească pentru zilele următoare, când zdup! trosc!, a fost asaltată de furnici sprintene şi viclene.

– Încotro aşa grăbită, surioară?

Cu voce şoptită, Lea răspunse:

– Spre muşuroi, suratelor.

Furnicile hapsâne au prins-o pe Lea şi i-au furat merindele. Altele au legat-o fedeleş şi au abandonat-o pe drumurile somnoroase, care aşteptau lumina lunii şi dansul stelelor.

Copilul care urmărise întreaga zi activitatea furnicii Lea a dezlegat-o, spunându-i:

– Credeam că numai oamenii sunt răi. Îmi pare rău de ce ţi s-a întâmplat. Eşti atât de harnică şi chibzuită. Am să-ţi urmez modelul de a fi un gospodar adevărat. Îmi voi face vara sanie şi iarna căruţă, cum se spune în popor.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, copile drag!

– Nici nu trebuie. Mi-ai oferit cea mai interesantă lecţie de bunătate şi prietenie.

Copilul a însoţit-o pe Lea până la muşuroiul său, unde era aşteptată cu emoţie de cei dragi.

Căsuţa din copac

Nici lui nu-i venea a crede. Lui, adică personajului din poveste, Ben. Tatăl său, ajutat de prieteni, muncea cu sârg zi de zi. Casa se înălţa văzând cu ochii. Fiecare trunchi de copac fusese modelat şi prelucrat în cel mai mirific mod, astfel încât, prin îmbinarea unuia cu celălalt, să rezulte o splendoare de căsuţă, construită în cel mai bătrân arbore din pădure. Visul lui Ben prinsese contur. Avea ce-şi dorise: un loc în care să evadeze de griji şi gălăgie, în care să îşi confecţioneze corăbiile.

Ben asculta trilul păsărilor şi chiar le recunoştea pe fiecare după muzica lor. În fiecare zi le aducea hrană proaspătă: apă, grăunţe şi firimituri. Vieţuitoarele pădurii îi ştiau toate dorinţele şi trările, cu bune şi cu rele. Veveriţele stăteau cuminţi la intrarea în căsuţă aşteptându-şi porţia de răsfăţ: alune şi nuci. Frunzele şi florile copacului, apoi fructele cunoşteau toate poveştile pe care Ben le citea împătimit pentru şcoală.

Într-o zi mohorâtă de toamnă, când norii s-au încăierat până ce-au început să stoarcă picături mari de ploaie, ca lacrimile unui crocodil sau poate ale unui hipopotam, Ben a fost nevoit să rămână în căsuţă. De teama tunetelor, băiatul a găsit de cuviinţă a juca ceva care să-i distragă atenţia. Aşa că, a început să numere oiţe albe, care alternau cu oiţe negre. În scurt timp, a pătruns pe tărâmul viselor.

*

– Astăzi vom organiza un concurs al corăbiilor. Cea mai rezistentă corabie lansată la apă va fi premiată cu o croazieră.

– Superb! Ăsta da premiu! gândi băieţelul.

Ben avea emoţii. Toate corăbiile erau realizate cu multă atenţie de mâinile lui. A ales una la întâmplare şi a participat la concurs. Avea ceva concurenţi, cu exemplare foarte frumoase.

– Atenţie, pregătiţi-vă pentru a lansa corăbiile la apă, se auzi vocea organizatorului, un bărbat între două vârste.

Cu mâinile reci de emoţie, cinci băieţi au dat drumul corăbiilor, ei mergând pe malul lacului pentru a le urmări. Unul singur, Ben al nostru, a rămas pironit locului, cu mâinile strânse ca pentru rugăciune, cu sufletul îngheţat de dorinţa de a câştiga. Era visul lui să navigheze!

Corabia lui Ben era pe locul doi. În acea secundă, a închis ochii, strângându-i cu putere pentru a nu vedea când o altă corabie va trece linia de sosire, iar visul său se va spulbera ca praful de pe uliţă purtat de vântul hain.

– Câştigător este corabia cu numărul cinci, deci băiatul care stă cu ochii închişi şi probabil visează la croazieră.

– Cum? Am câştigat? Uauuu, mulţumesc, mulţumesc tuturor, strigă Ben cu lacrimi de bucurie în ochii de un verde smarald. Alergă spre lac şi prinse corăbioara cu vârful degetelor subţiri, graţioase, parcă sculptate în marmură, după care o sărută repetat.

– Să te pregăteşti, căci în mai puţin de jumătate de oră pornim în croazieră, confirmă organizatorul, oprindu-se în drepul lui Ben şi, bătându-l uşor pe umăr, îi oferi un zâmbet plin de căldură şi optimism.

Croaziera a fost de neuitat. Valuri de un alb lăptos rămâneau nostalgice în urma vaporului ce-l purta pe Ben în larg. Alge verzi, roşii şi brune se zăreau în apa oceanului. Corali, meduze, peşti de toate culorile pământului se zbenguiau în jurul vaporului, iar delfinii îi salutau veseli.

*

Frigul ce se lăsase ca un văl al nopţii ploioase şi ursuze, l-a făcut pe Ben să se trezească dând din mâini. Credea că s-a răsturnat de pe puntea vaporului şi trebuia să înoate pentru a se salva. Veveriţele care se adăpostiseră în căsuţa lui din copac se amuzau copios. Raze timide ale unui soare obosit au pătruns prin perdelele dantelate ale ferestrei micuţe. Ridicându-se să

privească ce se mai întâmplă în pădure după ploaia torenţială din seara precedentă, Ben a observat cum o armată de furnici îi invadau căsuţa. Când au ajuns la fereastră, căpeteniile furnicilor s-au împărţit în mai multe grupe şi au pornit în inspecţie prin diferite zone ale căsuţei. Ben s-a uitat mirat şi a căutat o mătură să le gonească. A rămas mut de uimire, văzând sute, poate chiar mii de furnici pătrunzând pe sub uşă în căsuţa lui.

– Dar ce se întâmplă? Asta este o invazie în toată regula. Este cazul să cer întăriri.

– Prietene drag, nu mă lăsa, te rog, se auzi o voce ca o şoaptă timidă.

– Cine eşti? Ce se aude? întrebă speriat băiatul.

– Nu te panica, sunt eu prietenul tău, care te-a adăpostit şi te-a protejat de-a lungul timpului.

– Care prieten?

– Eu, copacul cel mai bătrân din inima pădurii. Cere ajutor păsărilor, în special ciocănitoarei. Ele mă pot scăpa de aceste inamice obraznice, furnicile. Dacă nu ne mobilizăm rapid, îţi vor distruge frumuseţe de căsuţă, colecţia de corăbii şi chiar pe mine. Voi muri, fiind lipsit de sevă.

– Bine, am plecat după ajutoare! Mă întorc cât de repede pot, ca vântul şi ca gândul.

În pădure, ca niciodată, nu se auzea vântul, nu se auzea cântec, nu se simţea respiraţie de vieţuitoare.

– Salvaţi-mă, ajutor, salvaţi-mă! Casa mea este în pericol. Ajutaţi-mă! striga Ben, ţinând mâinile căuş.

De prin tufişuri, arbori şi scorburi şi-au făcut apariţia vieţuitoare fel de fel.

– Dragele mele vecine, ştiţi voi căsuţa mea din copac? Copacul acela mare, bătrân, dar atât de prietenos?

De prin tufişuri, arbori şi scorburi şi-au făcut apariţia vieţuitoare fel de fel.



– Dragele mele vecine, ştiţi voi căsuţa mea din copac? Copacul acela mare, bătrân, dar atât de prietenos?

Ciripituri pe note muzicale diferite, de la Do până la Fa şi Si, s-au răspândit purtate de adierile suave ale vântului.

– Ei bine, vreau să mă ajutaţi să o salvez. O adevărată armată de furnici au invadat-o. Dacă nu facem ceva cât mai repede va fi rasă din temelii.

Păsările şi-au vorbit în limba lor, s-au organizat în echipe şi au zburat spre căsuţa din copacul bătrân aflat în inima pădurii.

Ciocănitorile erau şefii de echipe. Folosind diferite semnale, dar şi hrănindu-se cu o parte din furnici, păsările au salvat căsuţa, şi au redat liniştea copacului.

– Mulţumesc, prietene! Totul s-a întâmplat în timp util şi am scăpat ca prin urechile acului. Îmi părea rău să te las fără locul tău de visare şi creaţie a celor mai spectaculoase corăbii, confecţionate la traforaj, se confesă arborele.

– Cu mare drag şi nespusă prietenie, gazdă minunată ce-mi eşti. Dacă nu îmi vorbeai, nu ştiam ce să fac, iar acum căsuţa mea de poveste n-ar mai fi fost!

*

Natura este fermecătoare, magică, strălucitoare şi plină de învăţăminte. Bucuraţi-vă de ea în fiecare anotimp!

Bicicleta

O zi frumoasă, în care cerul este acoperit cu scame de nori. Vântul se plimbă discret printre frunzele ce de-abia încep să crească. Mai este până ce vor ţine umbră. O rază s-a furişat discret printre nori. Este atât de năstruşnică şi curioasă! Tocmai ce a zărit o bicicletă nouă, cu roţi ajutătoare. Unde va merge? În ce casă? Cine va fi stăpânul ei? Jucăuşă, atinge umărul domnului înalt, cu pardesiu bleumarin, mers ferm şi îi ţine companie. O alee curbată o face să nu fie atentă şi se loveşte de crengile unui arbore.

– Au! Fir-ar să fie! şopti raza.

Aplauze, strigăte vesele se aud din faţa unei case albe, în pragul căreia stă un băieţel slăbuţ, cu sclipiri în ochii de un verde sălbatic şi zâmbet larg pe chipul alb ca spuma laptelui.

– Tati, ce bicicletă frumoasă! Este o bijuterie! Îţi mulţumesc.

– Hai să o încerci, spuse tatăl fericit de bucuria fiului.

Bicicleta are culoarea cerului senin într-o zi de toamnă. Ghidonul este micuţ. În dreapta se află soneria, iar în stânga frâna de mână. Şaua era potrivită pentru înălţimea lui. Roţile ajutătoare, destul de timide, zornăiau continuu.

– Ce zici, tată? Crezi că mă descurc fără roţile ajutătoare?

– Eu sunt convins că te descurci. Le-am lăsat aşa, pentru a prinde puţin curaj! Le demontăm imediat.

Tatăl se întoarse rapid cu trusa de şurubelniţe, cât Matei a mai parcurs o tură de alee. Roţile ajutătoare au fost îndepărtate rapid, iar bicicleta se simţea foarte liberă. Alerga sprintenă. Se oprea de fiecare dată cuminte când simţea frâna de mână trasă sau piciorul care bloca rotaţia firească a roţilor.

Din neatenţie, lăsându-se gâdilată de raza de soare buclucaşă, a călcat un gândăcel.

– Ah! Vaai! Ce nenorocire! Ce-am făcut! Părinţii îl vor



căuta necontenit. Vor plânge şi le va fi greu să îl privească aşa strivit de o bicicletă netrebnică. Este ultima zi în care voi ieşi la plimbare.

Nimeni nu ar fi crezut că o bicicletă poate fi atât de sensibilă. Nici voi, cei care citiţi aceste rânduri, nu aţi fi crezut, nu?! Însă ea şi-a îndeplinit promisiunea. Nu a mai vrut cu niciun chip, sub nicio formă să asculte comenzile primite de la Matei. Trist, băiatul a abandonat-o în magazie, căutându-şi alţi prieteni: rolele, skateboard-ul.

Praful se aşeza în fiecare zi puţin câte puţin. Bicicleta era tristă. Îi era dor de mângâierile şi atenţia băiatului, dar se simţea vinovată că a distrus familia acelui gândăcel. Nu se putea ierta. Pete de rugină au apărut pe ici pe colo. În timp, au început să o macine.

Uşa scârţâie. Razele de lumină aproape că o fac să îşi întoarcă ghidonul în altă direcţie.

– E timpul să ne debarasăm de tine. Probabil vom cumpăra una nouă, mai performantă, se auzi vocea melodioasă, calmă a tatălui.

Nici nu s-a dezmeticit bine, că s-a şi văzut dusă la un centru de colectare fier vechi. Afacerea a fost încheiată rapid. Fostul stăpân a primit o sumă de bani, iar tânărul care a preluat-o, s-a uitat grăbit la ea, aşezând-o într-un colţ.

– Nu cred că ai mari şanse să te întorci pe aleile din parcuri.

Zilele treceau cu repeziciune. Azi era luni, imediat se făcea vineri şi săptămâna era ca şi încheiată.

Mugur tot dădea târcoale de vreo două zile pe la centrul de fier vechi. O atinsese de câteva ori.

– Ţi-ar plăcea? întrebă, cu vocea obosită de căldura lunii lui cuptor, proprietarul centrului.

– Da, cred că mi-ar plăcea. Altceva mai bun nu-mi pot permite. Am cîţiva bani strânşi la puşculiţă. Cât ar costa?

– Păi, n-am să cer toată averea adunată cu trudă de tine. Cât îmi poţi da?

Băiatul şovăi o clipă. „Ce am de pierdut?“ gândi repede şi spuse o sumă.

– E mai mult decât mă aşteptam. Batem palma.

Bicicleta avea un nou stăpân. Un băiat la vreo 12 ani, foarte priceput la meşterit diferite obiecte.

Aşa că, ajuns acasă, a proptit bicicleta de uşa garajului şi a început să o îngrijească. A îndepărtat rugina şi a şters-o de praf până şi-a recăpătat culoarea cerului senin dintr-o zi de toamnă. I-a uns spiţele şi ghidonul. Fără să-şi dea seama, bicicleta a prins poftă de viaţă.

– Dacă nu ne-ar fi prins noaptea în plasa de stele, te-aş fi scos chiar acum la plimbare, îi şopti băiatul, apucând-o de ghidon şi îndreptându-se cu ea spre garaj, noua sa locuinţă.

În zori, cu nerăbdare şi rouă în firele de păr, cu aburii respiraţiei ieşind pe nări ca flăcările unui balaur, băiatul şi-a scos bicicleta la plimbare.

Noua bijuterie, comoara lui, zburdă pe câmpii printre spicele coapte. Adulmecă mirosul ploii căzute în miez de noapte însetat. Simte aleile parcului cu urmele colbului stropit de picături de nori. Iubeşte fructele coapte ce-i gâdilă simţurile când băiatul le transportă în coşul fixat în faţa ghidonului.

În curând, poate prea curând ar spune unii, fulgii de nea şi-au început dansul spre pământ. Vremea i-a cerut bicicletei să se odihnească în garaj până ce primăvara îşi va intra în drepturi, câştigând lupta cu baba Dochia.

Ferma veselă

În vârful dealului se zăreşte ferma despre care toţi auziseră. Pare un loc de poveste. Gardul este vesel, fiind construit din lemn, având desenat fiecare animal ce locuieşte acolo.

Iarba este de un verde sănătos, strălucitor. Clar conţine multe vitamine! Te îmbie să o guşti sau să te rostogoleşti prin ea. Printre firele de iarbă apare, din loc în loc, trifoiul cu patru foi.

Aici locuiesc cinci purceluşi, doi măgari, o herghelie de cincisprezece cai, câteva raţe, găini, curcani, patru miei năzdrăvani, şase iepuri cu blăniţe de culori diferite, o vacă şi viţelul ei, şi paznicul fermei, căţelul Azorel.

– Cred că este timpul să organizăm un concurs. Nu ne-am mai distrat de foarte mult timp, se auzi vocea grohăită a unui purceluş.

– În ce constă întrecerea? adăugă curios măgarul.

– De data asta nu te priveşte. La tura următoare. Vei face parte din juriu acum.

– Mă supun.

– Poţi să ragi pentru a da semnalul de adunare? Sunt împrăştiaţi care încotro.

– Bineînţeles, şi scoase un răget de te ţineai cu mâinile de urechi nu alta.

– Ei, nici aşa exagerat, dar îţi mulţumesc.

Cu mic cu mare, animalele s-au strâns în jurul celor doi.

– Dragii mei purceluşi, azi vom organiza un concurs. Chiar în faţa voastră, am ascuns un inel de fier. Cine îl va dezgropa va primi o porţie de trifoi proaspăt, suplimentar.

– Uraa! Yuppii – upa – rupa! se aud urale.

– Pregătiţi-vă. Unu, doi, trei, şiiii… porniţi la săpat!



Râturile de un roz pal, rotunde ca discurile soarelui jucăuş, purtând cu mândrie nările ca nişte nasturi de ornament, au pornit a scurma pământul. Gropi mai mici, mai mari, adânci sau superficiale se înmulţeau văzând cu ochii.

– Hei, săpaţi şi aici.

– Ba mai încolo.

Fiecare animal grăia pe limba lui. Se crease o adevărată hărmălaie. Până şi păsările pădurii, veveriţele şi alte vietăţi, veniseră să vadă ce se întâmplă.

– Ieee, bravo Codiţă! spuse mielul cu blană neagră, pătată cu puţin alb în zona cozii.

Într-adevăr, purceluşul cu o coadă lungă şi spiralată ca un tirbuşon, duce între dinţi, victorios, inelul de fier.

– Felicitări. Vei primi cea mai delicioasă porţie de trifoi.

– Mulţumesc. Pot să o împart cu prietenii mei?

– E a ta, aşa că faci cum consideri.

Animalele au plecat spre treburile lor.

– Am şi eu o idee, anunţă iepuraşul Bocănilă.

– S-auzim.

– Noi, iepurii, să ne întrecem până la gard şi înapoi.

– Şi… şi… se bălbâi Troncănilă, ce câştigă învingătorul?

– Doi morcovi proaspeţi şi gustoşi de se va linge pe mustăţi.

– Bine, acceptăm.

– Hei, tu, viţelule Fedor, ne dai startul?

Un muget leneş, dar prelung se auzi. Iepuraşii au luat-o la sănătoasa, iar Azorel după ei. Mocăilă, uitându-se la căţel nu a fost atent când a ajuns în zona cu sârmă ghimpată, şi şi-a prins urechea.

– Au, au şi iar au, şoptea cu mustăţile tremurânde, năsucul – ca o măslină – mişcându-se în sus şi-n jos de durere,

cu ochii înlăcrimaţi. O găină, care tocmai se ouase, a venit să-l ajute. Picături ovale de sânge se prelingeau din urechea găurită.

– Nu eşti deloc atent! Mereu eşti cu capul în nori şi urechile înnodate.

Încet, cu mare grijă, găina a reuşit să îl elibereze pe iepuraş. Azorel se uita speriat şi se simţea vinovat de incident.

– Data viitoare să fii cu ochii în patru, ca un adevărat iepure ce eşti, bodogăni găina mergând să vadă ce s-a întâmplat cu ouăle ei. Uitându-se de aproape, a observat că ouăle ei erau roşii.

Tremurând, cu codiţa între picioare, Mocăilă mărturisi:

– Cred că picăturile de sânge le-au colorat. Iartă-mă, te rog!

– Vai, vai, vai! Se apropie Paştele şi ouăle acestea vor fi sacrificate. Voiam să le clocesc, să iasă pui galbeni şi pufoşi. Vai, vai, vai, se plângea găina, acoperindu-şi ochii cu aripile.

Azorel şi Mocăilă şi-au luat tiptil-tiptil tălpăşiţa.

– Muuuu, dar ce-ai păţit, măi, năzdrăvane, la ureche?

– M-am rănit, îngăimă iepurele.

– Stai să-ţi ling puţin rana să se vindece.

– Uf, uffff, ce ustură. Nu mai vreau vindecare, nu mai vreau, strigă Mocăilă şi fugi de nu i se vedeau picioarele.

La un moment dat s-a oprit mirat, şi-a frecat ochii cu lăbuţele amândouă şi-a privit atent. În faţa lui se desfăşura un adevărat spectacol. Măgarii şi caii cântau. Iepuraşii dansau. Păsările – raţe, găini, curcani – făcuseră o horă în jurul iepuraşilor ce tropăiau de zor. Mieii behăiau şi îşi încercau cornițele pe scoarţa copacilor din ogradă. Viţelul Fedor privea spectacolul cu ochii mari, blânzi şi umezi. Îi plăcea. Era fermecat de muzica haioasă şi dansul vesel ce se desfăşura în faţa lui. Mama sa a venit lângă el şi privea fericită animalele fermei vesele.

Sărbătorile Pascale se apropiau şi iepuraşii vor fi luaţi să împartă cadouri copiilor cuminţi!

Copacul blestemat

Drumul era parcurs aproape jumătate. Soarele dogorea. Aerul era clocotit. Natura era topită. Nu se auzea niciun sunet. Vântul n-avea nici măcar de gând să adie. Probabil adormise pe undeva, prin vreo scorbură.

Cu picioarele umflate de atâta mers prin soare şi colb, tânărul se aşeză la umbra unui copac.

– Ce bine e la răcoare! Mirosul florilor îmi gâdilă nările.

După ce a terminat de rostit cuvintele, a adormit adânc, de puteai tăia lemne pe el.

Două vrăbii guralive şi-au început conversaţia:

– Bietul de el! Cred că vine de departe. Este istovit.

– Aşa este. Se vede pe el că este rupt de oboseală, completă cealaltă.

– Îmi pare rău că va primi blestemul acestui copac.

– Ai dreptate. Am şi uitat povestea celor doi fraţi, care s-au adăpostit de ploaie sub acest copac şi au început să se urască.

– Da, atât de tare, încât a plecat fiecare pe alt drum.

– De-ar putea oamenii să asculte glasul pământului, al naturii, ne-ar afla şi nouă necazurile, ne-ar ajuta să ne vindecăm de suferinţă.

– Noi stăm aici la taifas, în loc să căutăm ceva de mâncare pentru tânărul acesta.

– Că bine zici, soro. I-ar prinde bine o bucată de pâine şi nişte fructe zemoase.

– Păi, să zburăm.

Fâl, fâl, fâl… se auzea, în liniştea surdă a după-amiezii încinse, zborul timid al celor două vrăbii.

– Uite o gospodărie îngrijită.

– Da, priveşte, ne-a lăsat pe pervaz o bucată de pâine.

– Poate o fi pentru porumbei.



– Nu contează. Scopul scuză mijloacele. Aşa că, de data aceasta, avem prioritate. E o urgenţă. Tânărul are nevoie să-şi refacă puterile pentru a-şi continua drumul şi pentru a scăpa de blestemul ce s-a abătut asupra lui.

– Mi-e tare milă de el.

– Îi vom spune soluţia dezlegării blestemului.

– Of, poate dacă este suficient de îndrăgostit de natură încât să înţeleagă ce-i transmitem.

– Ai dreptate! La asta nu m-am gândit.

Vrăbiile s-au întors la copac cu o bucată de pâine şi fructe. Tânărul călător se întindea, dând semne că vrea să se trezească.

– Să aşezăm bucatele lângă el şi să ne ascundem printre ramuri.

– Da, să nu se simtă stânjenit, răspunse vrăbiuţa.

– Ia te uită, ce norocos sunt. Ptii, ce bine s-au nimerit aceste bunătăţi. Dar or fi pentru mine? Oare pot eu mânca?

– Cirip, cirip, cirip… au început a sporovăi vrăbiile.

– Dragele de voi, acum înţeleg eu ce şi cum. Aţi fost să căutaţi hrană pentru mine. Mulţumesc şi vă invit alături de mine. Este suficient pentru toată lumea.

Vrăbiile au coborât vesele şi în mare grabă lângă băiat.

În timp ce călătorul se ospăta cu poftă din prânzul sărăcăcios, cele două vrăbii au început să ciripească despre blestemul copacului sub care se aflau.

– Copacul acesta are o poveste tristă, şopti timid o vrăbiuţă, urmărind reacţia tânărului.

Acesta într-adevăr nu a rămas indiferent. S-a oprit din mestecat şi asculta.

– Da, este singurul copac de acest gen din zonă. Seminţele lui nu pot încolţi decât în momentul în care un tânăr care înţelege glasul naturii şi iubeşte vieţuitoarele ei le va planta. Până atunci, toţi cei ce se vor adăposti la umbra lui vor deveni trişti şi îşi vor urî aproapele.

– Cred că a priceput. Se pare că el este salvatorul, ciripi vrabia.

– Să sperăm.

– Şi… unde pot găsi seminţele acestui falnic copac?

Cirip, cirip, cirip, cirip… vrăbiile au zburat până în vârful copacului, unde mai rămăseseră câteva seminţe. Le-au adus în cioc şi le-au aşezat în palma tânărului.

– Mulţumesc. Am să le sădesc din loc în loc, de-a lungul drumului spre palatul Regelui Bunătate. Am fost chemat să cânt din fluier la o petrecere organizată acolo. Înainte de a porni la drum, aş dori să vă fac o demonstraţie.

Vrăbiile s-au aliniat cuminţi, gata să-l asculte.

Cântecul ce se auzea era de o frumuseţe rară. Păsările din împrejurimi s-au adunat să vadă al cui este trilul acela fermecător.

– Călătorului îi şade bine cu drumul, aşa că a sosit vremea să plec. Vă las cu bine şi mă bucur că v-am cunoscut. Mulţumesc pentru ospitalitate. Să fii fericit, copacule semeţ, seminţele tale vor rodi în multe locuri. De-acum nu vei mai fi singur, rosti tânărul, mângâind scoarţa groasă a copacului sub care îşi odihnise trupul obosit.

*

Fiecare loc de pe pământ are o poveste a lui, dar trebuie să tragi bine cu urechea ca s-o auzi şi trebuie un dram de iubire s-o înţelegi.

Attila's story

Primăvara îşi pierde farmecul înaintea suratei ei călduroase, vara. Razele soarelui coc fructele plantelor. Iarba de un verde smarald creşte şi îmbie călătorul să se odihnească în ea.

Tufişul de un verde crud se mişcă puternic. Din el apare un pui de mistreţ, de toată frumuseţea. Părul aspru are culoarea aurului. Dungi negre, paralele, îi străbat corpul. Ochii săi mari, negri, cu gene lungi, au o putere magică. Urechile ascuţite, date pe spate, sunt îngrijite. Codiţa scurtă se mişcă uşor. Porcuşorul se întinde şi priveşte în jurul său. Discul, pe care se găsesc nările asemănătoare unor nasturi, se mişcă încet sus-jos.

Doi fluturi viu coloraţi vin spre el.

– Bună dimineaţa, prietene! Ai dormit bine? Eşti pregătit pentru o nouă zi?

Un fluture se aşază pe ureche, celălalt pe codiţă.

– Hei, mă gâdilaţi. Daţi-vă jos. Acum! guiţă supărat Attila.

– Dar ce este cu tine? întrebă un fluturaş.

– Nu ştiu. M-am plictisit aici în pădure. Vreau să călătoresc, să văd şi alte locuri, să cunosc şi alte animale.

– Vrei să ne părăseşti? Dar ce îţi veni? E aşa de frumos şi atâta linişte aici. Ai nevoie de aventură? Vrei să îţi pui viaţa în pericol? spuse grăbit celălalt fluturaş.

– Ţi s-a urât cu binele ni se pare nouă!

– Nu este aşa. Uneori trebuie să pui punct şi să o iei de la capăt. Alteori, trebuie să încerci şi un alt drum, nu doar cel cunoscut. Eu vreau mai mult. Îmi doresc să călătoresc, să cunosc şi alte rase de porci, să mănânc trifoi fraged, dar şi delicatese. E dorinţa mea şi trebuie să o împlinesc.

– Te vei întoarce? întrebară în cor fluturii.

– Poate da, poate nu. Nimeni nu poate garanta nimic.

– Poate vei ajunge la circ.



– Sau într-o rezervaţie.

– Sau vei fi rănit de vreun vânător care să-ţi mănânce carnea gustoasă.

În zare se văd dealuri. Nu este un traseu uşor pentru un mistreţ obişnuit cu viaţa la câmpie. Dar avem încredere în el. Este călătoria vieţii lui.

Marginea pădurii rămânea în urmă. Pământul arat îl făcea pe Attila – mistreţul poveştii noastre – să înainteze greu. Parcă îi părea rău că a pornit singur la drum.

O umbră se întinde înaintea lui. Face un pas, poate doi, miroase cu grijă, dar nu simte nimic. Se opreşte.

Attila a început să tremure. Picioarele nu mai suportau greutatea corpului şi s-a aşezat pe pământ. Îi era şi foame.

Bărbatul înalt, puternic, cu voce groasă, dar blândă l-a luat în braţe.

– Să nu îţi fie teamă. Te voi îngriji, apoi te voi lăsa pe mâini bune.

Mistreţul a ajuns într-un oraş aglomerat. Claxoane, gălăgie, lume multă l-au întâmpinat.

„Am ajuns în junglă oare? Mi-e teamă. Aventura nu e de mine“, îşi repeta în gând purceluşul.

Urcat într-o cabină mişcătoare – liftul, pentru necunoscători –, Attila şi-a strâns picioarele din faţă, codiţa i s-a lipit de corp, iar respiraţia i s-a oprit pentru câteva secunde.

– Bine ai venit în noua ta casă, spuse stăpânul, lăsându-l liber.

„Interesant aici. Dar nu e iarbă, şi miroase a oameni“, gândea mistreţul. Deodată îşi făcu apariţia un câine pletos, cu urechi lungi şi blana neagră lucioasă. L-a mirosit din cap până în vârful cozii. A lătrat de două ori prieteneşte, apoi s-a dus în sufragerie.

„Hai, că nu sunt singur pe aici. Se pare că e trai pe vătrai. Dar mi s-a făcut foame. Ia să dau de ştire“, şi se puse pe guiţat.

Stăpânul i-a pregătit un biberon cu lapte şi l-a hrănit.

„Ah, ce bine e. Şi ce gustos!“, după care Attila adormi.

– Da, l-am găsit în timp ce mă plimbam prin pădure. Se rătăcise. Îl cresc timp de o lună, iar tu faci ţarcul între timp, se auzea vocea stăpânului.

Precum cu un copil răsfăţat, aşa se purtau noii prieteni cu mistreţul poveştii. I s-a oferit confort. Dormea pe o pernă roşie cu stele aurii. Ce vise minunate avea! Putea răsfoi orice revistă. *„Oare se va scrie vreodată şi despre mine?“*

Uneori, în week-end, purceluşul vedetă era transportat în loc cu verdeaţă. Avea spaţiu unde să alerge. Scurma fericit pământul. Când obosea, se odihnea la umbra serei de legume.

Fotografii peste fotografii. Filmări ca la Hollywood. Toţi îl tratau ca pe o stea de cinema. Nici Mowgli şi prietenii lui din junglă – ursul Baloo şi pantera Bagheera – nu au fost atât de iubiţi cum era el, micuţul Attila.

Cu toate acestea, regreta că s-a depărtat de mama lui şi s-a rătăcit. Semenii sunt foarte importanţi. Aici, nu-l înţelege nimeni. În curând, va fi adăpostit de o rezervaţie naturală. *„Poate era mai atractiv la Grădina Zoologică sau la circ“*.

O seară liniştită cu poveşti şi sfaturi. O seară a prieteniei. Când stelele au apărut una câte una, Attila şi prietenul său câinele s-au retras la un bine-meritat pui de somn. Totul se vede atât de frumos de aici. Merită să îţi depăşeşti starea de confort. Merită să încerci mai mult în viaţă. E important să ştii ce vrei, apoi să îndrăzneşti să faci paşii spre împlinirea visului. Cu siguranţă, în fiecare fiinţă există un potenţial ce poate fi folosit la maxim. *„Câţi dintre prietenii mei ar fi putut ajunge, ca mine, aici?“*

Lumea insectelor

Dimineaţă târzie de aprilie. Ea se grăbea să îşi facă un sandviş pentru la şcoală.

– Asta aşa, ca să nu mai spună nimeni nimic, să mă lase cu răutăţile lor… *„iar nu ţi-ai adus şi tu de mâncare; dar chiar nu ai ce?“* oftă Isabela şi deschise uşa frigiderului.

– Credeam că nu te mai trezeşti…

– Cine-i acolo?

Isabela aprinse repede lumina.

– Ei, hai, nu te speria aşa. Sunt eu… mă cunoşti, doar că mi-a fost jenă să mă prezint. My name is John. Ha, ha, ha.

-Îhhh… eşti un gândac. Papucul, unde e papucul…? striga agitată Isabela.

– Off… nu ştiu de ce faci atâta caz şi gălăgie. Nu ţi-am făcut nimic, ba chiar am şi glumit, să-ţi înseninez ziua. Dar, asta e… voi oamenii, nu aveţi suflet… tot ce nu vă place distrugeți. Repede, papucul! Off, te las, şi totuşi îţi doresc o zi senină, cu multe bucurii.

– Îmi… îmi pare rău, spuse Isabela, dar gândacul dispăruse. Ia-l de unde nu-i. Mereu fac nefăcute. Acum, sper să îmi meargă bine la şcoală, să nu fac vreo boacănă.

Îşi împături sandvişul într-un şerveţel, se îmbrăcă rapid cu hainele pregătite de cu seara, îşi luă geanta şi plecă. Zâmbetul ce-i mărginea buzele era destul de trist, dar era acolo: „My name is John“… off… până şi gâzele au umor.

Pe aleea ce ducea spre şcoală, copacii şi-au îmbrăcat armura colorată în alb, roz-pal şi bleu de-abia sesizabil şi au devenit adăpost pentru păsările care încântă urechile oamenilor ce nu au însă timp să se bucure de aşa ceva. Boarea primăverii se simte în văzduh.

De unde, de neunde, apare un bondar. Sunt aşa ciudaţi… parcă nu ar fi insecte. Sunt graşi şi fac excepţie de la grupul lor. Ha, ha, ha.

– Unde mergi aşa grăbită?

– La şcoală, nu vreau să întârzii.

– L-ai văzut cumva pe John azi? întrebă bondarul, timid.

– Hei, ia stai aşa. De unde ştii tu de John?

– Eee… e o poveste veche, nu cred că ai timp să ţi-o destăinui acum cu lux de amănunte. Era tare necăjit ieri că nu a mâncat de câteva zile. L-ai văzut azi, aşadar? Nu mai ocoli răspunsul.

– Ahhh… deci era nemâncat săracul, se auzi vocea Isabelei. Da, l-am văzut azi şi l-am ameninţat cu papucul. Mi-e teamă de gândacii de bucătărie. Plus că la noi în bucătărie nu prea au existat.

– Lasă, îl găsesc zilele astea prin parc şi găsim noi o soluţie. Există soluţii pentru orice, nu? Ahh… să nu uit. Eu sunt Brus. Asta aşa, dacă întreabă John de mine. Ha, ha, ha.

Bondarul s-a întors spre dreapta şi a dispărut într-un tufiş.

„Am greşit. Până la urmă sunt animale şi ele, aşa mici, urâte, nevinovate. Au şi ele rostul lor pe Pământ, altfel nu îşi pierdea Dumnezeu timpul cu crearea lor. Ce mă costă să arunc o firimitură pe jos. Da… aşa este, le dai un deget şi îţi iau toată mâna. Mâine, poimâine m-oi trezi cu tot neamul John pe capul meu… şi scoate Isabel cămaşa pe unde mai poţi. Am să-l scot în curte dacă îl mai găsesc după amiază pe John şi îl voi hrăni“, gândea intens Isabela.

– Hei, unde ţi-e gândul?

Era colega ei de şcoală, Betty. O fată atât de veselă şi zglobie, parcă mânca în fiecare dimineaţă ardei iute. Nu stătea o secundă locului. Te obosea adesea cu energia ei, care nu era îndreptată spre ceva util.

– Ei, bună dimineaţa! Mi-am lăsat gândul la un mic prieten cunoscut aşa pe nepusă masă, la prima oră, zâmbi Isabela şi o îmbrăţişă pe a sa colega.

Ore frumoase, interesante, cu jocuri instructive şi captivante, de cunoaştere a propriului eu. Isabela ardea de nerăbdare să ajungă acasă. Se simţea atât de vinovată faţă de John. Bine că a fost rapid şi a dispărut din faţa papucului ridicat cu viteză – se pare că el a fost mult mai isteţ. *„Inteligent… Dumnezeu… a dăruit fiecărei fiinţe ceva plăcut. Mă uitam ce aripi groase frumoase avea John, parcă erau un frac. Şi bondarul Brus ce galben viu are la purtător! Ce inimi avem… de ce nu putem accepta şi nu ne putem juca alături de orice fiinţă din Univers? Până la urmă şi şarpele Kaa din «Cartea Junglei» era aşa simpatic şi prietenos. Sper să îl găsesc pe John şi să îi cer iertare“,* gândea abătută eroina noastră.

Când a auzit ultimul clopoţel, şi-a strâns rapid cărţile şi caietele, şi-a îmbrăţişat prietena şi a zbughit-o pe uşă. Toţi colegii au rămas uimiţi.

– Niciodată nu a fost aşa grăbită.

– Întotdeauna avea o vorbă bună şi de înseninare pentru fiecare dintre noi.

– Îmi mai povestea ce a mai citit, despre ce a mai scris.

– A avut un comportament ciudat azi, întreaga zi.

Pe aleea din faţa şcolii, Isabela a zărit un grup de insecte, diferit: câteva buburuze, unele cu aripi roşii, altele cu aripi galbene….doi-trei bondari, o libelulă şi doi gândaci necunoscuţi, care o aşteptau.

– Nu ştim ce este cu John.

– Nu reuşim să dăm de el.

– Te putem însoţi spre casă?

– Nu te deranjăm. Aşteptăm unde ne spui tu, îngăimă timid Brus, bondarul prietenos.

– Da, urmaţi-mă!

Toţi priveau după Isabela ca după urs. Erau şocaţi să vadă un amalgam de insecte, însoţind aşa ordonat o fată frumoasă şi cochetă. Ajunsă acasă, se îndreptă spre bucătărie.



– John, te rog să mă ierţi pentru comportamentul meu deplasat de azi-dimineaţă. Întreabă pe oricine că nu sunt prietenoasă şi haioasă dimineaţa. Nu îmi place să mă trezesc devreme… nu îmi place să am un program matinal. Te rog, iartă-mă, şi, pe lângă asta, am o mare surpriză pentru tine dacă ieşi de pe unde te-ai ascuns.

John, timid şi fricos, ieşi, cu un tremur vizibil dintr-o găurică mică din spatele ţevilor de la calorifer.

– Hei, salutare! Ce uşurare pentru mine… uite: – şi spunând asta, Isabela îndreptă mâna spre fereastră, unde aşteptau emoţionaţi prietenii lui John -, aceasta este surpriza despre care îţi vorbeam.

Bucuros din cale afară, John îşi întinse aripile negre, lucioase, de parcă erau lustruite cu cea mai scumpă cremă şi porni în zbor spre ei.

– Nu pleca aşa, am ceva pentru tine, spuse Isabela şi îi întinse nişte firimituri de pâine.

– Oauu… ce ospăţ, spuse vesel John.

Isabela le făcu noilor săi prieteni semne cu mâna.

– Sper să nu mă uitaţi şi să mă vizitaţi sau măcar un salut prietenos când mă vedeţi, vă rog mult să-mi adresaţi! Iertaţi-mi răutatea!

"Ce lume frumoasă! Când vom învăţa să ne bucurăm de aşa minunăţii?" Voi când aţi privit cu dragoste şi admiraţie o insectă? O albină harnică sau o furnică grăbită spre muşuroi.

*

Dumnezeu a creat flori şi insecte, nori şi ploaie, părinţi şi copii între toate stabilind o strânsă legătură.

Şoricelul Kras

În ţinutul Karo, trăia un şoricel cu sânge albastru. Provenea dintr-o familie bogată. Numele lui era Kras. Avea blăniţa cenuşie, curată, cu păr aspru, îngrijit, dând impresia unui frac. Ochii de un albastru închis, strălucitor, te fascinau de la prima privire. Urechile erau roz şi aveau o eleganţă aparte prin poziţia lor. Gheruţele erau tăiate scurt, iar codiţa pieptănată, cu un papion la baza ei. Nu avea fraţi sau surori şi se plictisea singur. Niciun şoarece nu îl lua în seamă, căci el nu era obişnuit să se aventureze, să mănânce din cămara oamenilor, să îşi rişte viaţa furând mâncare din rafturile magazinelor. Era un şoarece ciudat pentru ei. Şoricelul Kras, voia să trăiască din plin viaţa, voia sa împartă hrana de calitate cu cei din rasa lui.

Într-o zi, pe neaşteptate, porneşte în aventura vieţii sale. Îşi părăseşte galeria si după un drum de câteva zile, fără mâncare, bând apă din bălţile formate în urma ploii, a ajuns într-un magazin alimentar. Se ascunde în magazie, printre navetele cu pâine, unde întâlneşte alţi şoareci, care îl privesc cu invidie.

– Sunt lihnit de foame. Vă rog învăţaţi-mă cum să fur.

Şoriceii au început să râdă. Unuia dintre ei i s-a făcut milă de el, şi îi aduse o bucată de pâine.

– Să îţi meargă bine.

– Mulţumesc foarte frumos!

Dinspre uşa ce despărţea magazinul de încăperea în care se aflau ei se auzi un foşnet. Patronul magazinului a intrat în magazie. Şoarecii ştiind ce urma să se întâmple, au fugit în direcţii diferite şi s-au ascuns în găurile lor. Kras, neştiind pe cine să urmeze, a rămas în mijlocul magaziei.

– Ahhaaa. Te-am prins! mormăi patronul încet, pentru a nu atrage atenţia angajaţilor.



Nu termină bine de spus aceste cuvinte că îl şi prinse de codiţa îngrijită şi se miră când a observat papionul de la baza ei. După ce se uită cu atenţie la el, ridicând uimit o sprânceană, patronul îşi zise: “Am să te pun într-o cuşcă. Ai ceva special. Nu ştiu exact ce, dar nu eşti asemenea şoarecilor văzuţi până acum.”

Închis într-o cuşcă, trist şi abătut, Kras se gândea că nu trebuia să plece de acasă. O dată pe zi, patronul îi dădea o bucată de pâine uscată şi un castron cu apă. Şoricelul slăbea cu fiecare zi ce trecea. Avea obligaţia de a ascuţi cuţitele care amestecau făina cu apa pentru a face aluatul de pâine. Lăbuţele îi deveniseră aspre şi-l dureau.

Într-un colţ al magaziei stătea un ţânţar. Îl observa zi de zi, seară de seară. Într-una din seri, a decis să îi vorbească şoricelului Kras.

– Aşa nu se poate! Trebuie sa iei atitudine, să faci ceva, să reacţionezi. Nu vei mai rezista mult, grăi ţânţarul.

Patronul magazinului a hotărât să-l omoare pe Kras. L-a folosit suficient, urma să fie controlat de şefii săi, aşa că, nu-l mai putea ascunde. Ţânţarul a auzit discuţia şi s-a întristat. A decis să-l păzească atent pe şoricel, iar între timp să elaboreze un plan de acţiune.

Într-o dimineaţă devreme, patronul a intrat tiptil în magazie. Ochii îi străluceau în întunericul încăperii, ca doi licurici. În mâna dreaptă ţinea strâns o pungă albă, uşor transparentă. Ţânţarul, simţind miros de carne, s-a trezit. Şi-a dat seama de pericol. În acea pungă se afla otrava care îl omora pe bietul şoricel. Ce poate face un ţânţar, mic şi subţirel în această situaţie? Găsise soluţia. Nu stătu mult pe gânduri şi porni în viteză spre bărbatul bine făcut, înalt, gras şi rumen în obraji. S-a oprit direct pe nasul lui. L-a înţepat de nenumărate ori de parcă nu mai văzuse nicicând un aşa om. L-a înţepat pe nas, obraji, bărbie şi urechi, pînă când, bărbatul a scăpat punga din mână. Văicăreliei patronului au trezit şoricelul care nu

înţelegea ce se întâmpla. Zgomotele au pus în mişcare “armata” de insecte – ţânţari, gândaci, furnici – care au ieşit de pe unde se ascundeau şi, înţelegând pericolul, au atacat lacătul cuştii în care se afla şoricelul. Kras tremura ca varga, se albise la faţă şi îşi strângea codiţa în dinţi, cu putere. După câteva minute de ronţăit continuu, lacătul a fost rupt, iar Kras era liberat.

Kras a ieşit din magazin şi a alergat încotro a văzut cu ochii. A traversat străzi, parcuri, şosele, câmpuri şi într-un final, istovit şi slăbit, a leşinat la poarta Grădinii Zoologice.

Şoricelul a fost găsit de portar şi acesta a observat că animalul avea ceva special: culoarea blăniţei, codiţa cu papion, urechile de un roz deosebit, lăbuţele. L-a luat şi a mers cu el la şefii săi.

– Am găsit un exemplar de rozătoare mai special. Ce părere aveţi? întrebă portarul.

Kras a fost analizat pe toate părţile. A primit îngrijiri şi a fost readus la viaţă. I s-au făcut analize complete şi s-a descoperit că face parte dintr-o rasă aparte, de viţă nobilă, cu sânge albastru.

A primit o atenţie deosebită, fiind spălat şi deparazitat. I s-a dat o cuşcă frumoasă, de un albastru asemănător cu blăniţa lui, pe care s-a lipit o etichetă cu rasa căreia aparţinea.

Vizitatorii erau atraşi de Kras şi le făcea o plăcere deosebită să-l atingă. Îi aduceau mâncare, dar o lăsau în dreptul cuştii pentru a fi împărţită de îngrijitori.

Într-o zi a fost vizitat chiar de patronul magazinului unde fusese închis. Acesta, se înroşi de furie când l-a văzut, dar a realizat că nu poate să-i facă niciun rău. Dimpotrivă, a hotărât să-l elibereze.

– Fugi şoricelule, caută-ţi familia, rasa, întemeiază-ţi o familie frumoasă! Bucură-te de libertatea caracteristică speciei tale!

Astfel, şoricelul poveştii noastre a fost din nou eliberat.

Kras, după o călătorie de câteva zile, a ajuns acasă. Părinţii îmbătrâniseră, dar îl aşteptau. Nu îşi pierduseră speranţa. Doar ştiţi cum se spune: "Speranţa dispare ultima". S-au îmbrăţişat şi au vărsat lacrimi – lacrimi şoriceşti, mari şi sărate – de bucuria reîntâlnirii.

-Ne-ai lipsit fiule! Dar bine că te-ai întors. Credeam că nu te vom mai vedea niciodată.

La scurt timp, Kras a întâlnit o şoricică din aceeaşi rasă, s-a căsătorit şi au făcut pui frumoşi şi numeroşi.

Periodic, Kras mergea şi ducea hrană de calitate şoarecilor mai puţin norocoşi din apropierea locuinţei lui. Acum ştia cum este să trăieşti flămând.

*

Învăţaţi să dăruiţi din puţinul vostru. Nu se ştie cum se învârte roata şi ajungeţi în situaţii mai puţin plăcute.

Săniuţa

– Gata a trecut vremea ta! Până la iarnă, stai aici cuminte. Asta dacă ai noroc să fie zăpadă, să fii utilă, spuse stăpânul, trântind uşa podului.

– Offf… iar mă plictisesc luni bune pe aici, zise tristă şi îngândurată săniuţa.

– Şi se pare că vei avea nevoie şi de ceva reparaţii, se auzi din apropiere o voce firavă.

– Tu cine eşti? întreabă săniuţa.

– Sunt o jucărie, un castel de lemn – Castelul Turn, căruia băiatul stăpânului i-a rupt o uşă, şi m-au aruncat aici. Nu au deloc suflet.

– Te cred. Eşti de mult aici?

– De vreo două luni, imediat după Crăciun. Doru, băiatul stăpânului, este un copil răsfăţat.

– Da, aşa este. L-am purtat prin cele mai frumoase locuri. L-am dus pe dealurile cele mai înalte, printre cărări de munte şi cazematele cele mai periculoase. Mă arunca într-un colţ al magaziei întunecate, fără pic de milă, după fiecare aventură. Mi-am rupt de două ori piciorul drept. Tatăl său m-a reparat aşa, de ochii lumii, pentru a rezista la încă o competiţie. Mi-ar fi plăcut să fiu vopsită, împachetată frumos, depozitată după cum merit, oftă săniuţa.

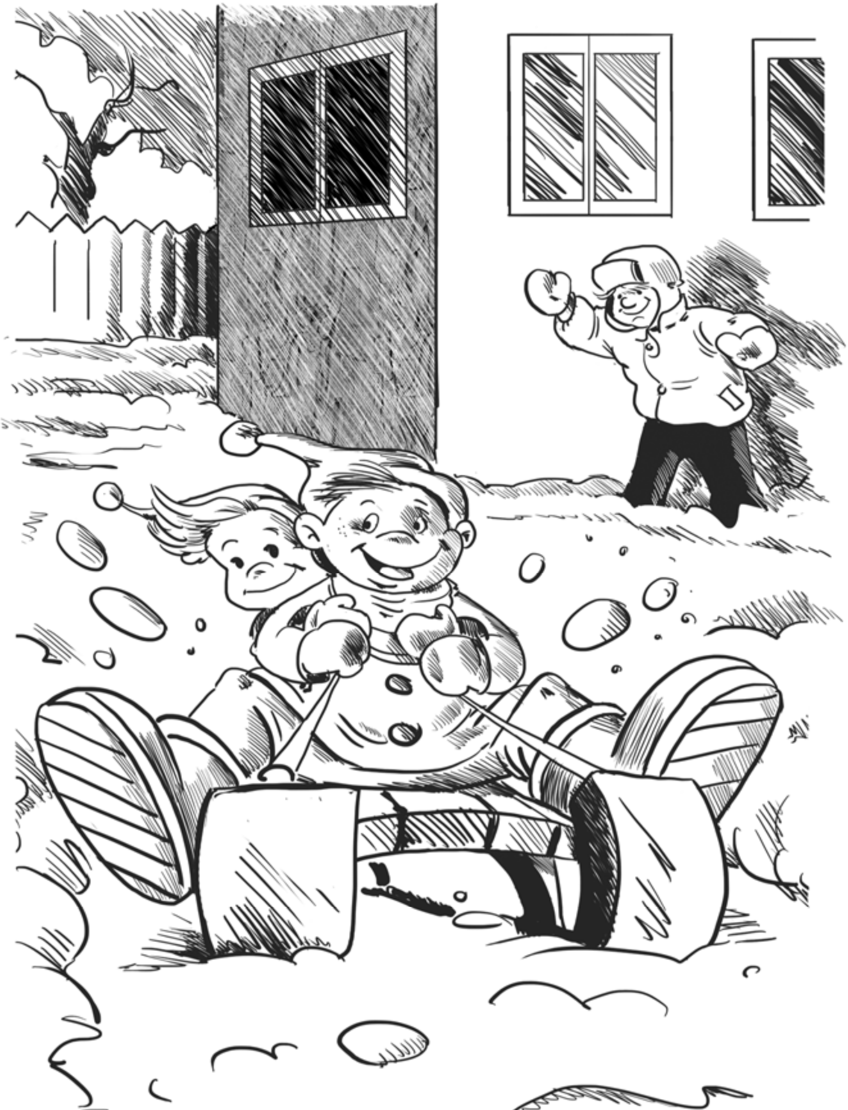
– Hai nu mai fi tristă. Ne vom distra de minune. Sunt expertul petrecerilor, a spus hotărât Castelul Turn.

Într-adevăr au jucat fel şi fel de jocuri: mima, păcălici, au povestit şi au cântat, astfel încât nu au realizat că a sosit din nou luna decembrie. De fapt, ele nu aveau noţiunea timpului.

Într-o zi, au auzit colinde, cântece liniştite şi frumoase.

– Oare va ninge în curând? întrebă melancolică săniuţa.

– Nu ştiu şi nici nu mă interesează. Eu rămân aici, până voi fi aruncat probabil, sau cel mai bine pentru mine, voi ajunge la un orfelinat pentru copii, spuse trist Castelul Turn.



– Ai vrea să ajungi la un orfelinat? spuse săniuţa.

– Da, este visul meu. Acolo sunt sigur că un copil m-ar repara şi toţi ceilalţi s-ar juca frumos cu mine. Aş prinde viaţă şi m-aş hrăni cu veselia lor, adăugă, gânditor, Castelul Turn.

"Am venit şi noi odată/La un an cu sănătate…" se auzeau colindătorii.

– Doru, ninge! exclamă tatăl, privind fericit fulgii ce coborau din cerul alb ca o mantie argintie.

– Urraaa! Mâine la derdeluş. Repede, să scoatem săniuţa de la naftalină, se auzi glasul zglobiu al lui Doru.

Fără a sta pe gânduri şi a aştepta şi alte rugăminţi, tatăl execută dorinţa fiului.

– Eşti norocoasă, săniuţo! De când te-am cumpărat ai avut parte de activitate intensă an de an. Hai, la treabă acum, spuse tatăl lui Doru şi prinse săniuţa de bara ce uneşte picioarele.

Săniuţa îl linişti pe Castelul Turn, ce părea foarte supărat.

– Promit că pun o vorbă bună pentru tine. Ai încredere în mine. Prietenul la nevoie se cunoaşte.

– Mulţumesc! Ai grijă pe unde circuli, adăugă Castelul Turn.

Săniuţa a fost curăţată cu o soluţie specială pentru lemn şi scoasă la aerul rece, să-şi intre în formă. "Ce bine este! Aer proaspăt pentru celulele mele lemnoase!" spuse fericită, privind cerul înstelat. "Ce dor mi-a fost de voi: stele, lună, ramuri, nea." În curând, obosită şi emotionată, a aţipit.

Zorii zilei îi gâdilau lemnul lustruit. Era ca şi nouă. Se simţea pregătită să alerge mult şi bine. De abia aştepta să demonstreze că e în formă.

Nici nu a terminat de gândit, că Doru a şi sosit lângă ea.

– Pregătită de peripeţii, săniuţa mea? zise zâmbind voios, băiatul.

– Bineînţeles, răspunde săniuţa, deşi ştia că nu poate fi auzită. Şi am o mare surpriză pentru tine! Ai să vezi cât de curând.

Băiatul s-a suit pe săniuţă şi au alunecat pe stratul gros de zăpadă. La colţul străzii, săniuţa a făcut curbă spre dreapta.

– Hei, dar unde mă duci? Nu am voie să mă îndepărtez prea mult azi, strigă Doru.

– Nu-ţi face griji, eşti în siguranţă.

La două străzi mai sus, era un orfelinat. Săniuţa ştia despre el, aşa că, a ajuns în faţa lui şi s-a oprit. Copiii se uitau trişti pe ferestre. Pentru ei nu exista Moş Nicolae şi Moş Crăciun.

Doru îi privea tăcut, şi într-un târziu le-a făcut semn cu mâna. În pragul casei s-au ivit doi băieţi, cam de aceeaşi vârstă cu Doru.

– Vreţi să faceţi o tură cu săniuţa? întrebă încet, băiatul.

Cei doi s-au privit miraţi şi au răspuns în cor:

– Mulţumim, ne-ai făcut o mare bucurie.

Săniuţa alerga năstruşnică purtând cu mândrie cei doi copii, care de mult nu se mai bucuraseră de o asemenea plimbare. Săniuţa era încântată de chiotele de bucurie şi de râsetele celor doi băieţi.

La oprire, înainte de a-şi lua rămas bun, Doru le făcu o promisiune:

– Mâine este Crăciunul. Sunt sigur că Moş Crăciun va lăsa ceva şi pentru voi. Vă asigur că mă voi întoarce la voi.

Acasă, Doru se duse direct la pod, şi scoase toate jucăriile abandonate acolo. Îi ceru ajutorul tatălui său. Le-a reparat, le-a pus în saci şi a doua zi, ştia ce are de făcut cu ele.

– Mulţumesc, zise Castelul Turn, în timp ce era transportat pe săniuţă spre orfelinatul de băieţi.

– Cu mare drag, răspunse săniuţa. Orice vis, când crezi în el se îndeplineşte. Si asta, mai ales în preajma Crăciunului.

Castelul Turn a petrecut zile multe şi fericite alături de generaţii de copii.

Săniuţa, peste câţiva ani, i-a devenit parteneră de poveşti la orfelinat. Doru a crescut şi rămăsese prea mică pentru el, plus că nu mai reprezenta interes. Pentru că, chiar dacă oamenii cresc, sufletul lor rămâne de copil. Pururea.

*

Fiecare ajunge acolo unde îşi doreşte. Trebuie doar să creadă.

Renul rătăcit

Decembrie, o lună importantă şi foarte obositoare a sosit. Elevii dau teze şi sunt nevoiţi să îşi îndrepte notele proaste. Părinţii au de finalizat proiectele în care au fost implicaţi. Bunicii se ocupă de listele dorinţelor celor mici, dar şi celor mari, precum şi de cumpărături. Cu toate acestea, toţi aşteptăm cu nerăbdare fulgii de nea, veseli şi jucăuşi, precum şi miraculosul Crăciun, când visele în care credem se îndeplinesc sau primim semne că se vor îndeplini după ce trecem de anumite etape de curaj, precum am citit noi în poveştile cu zmei şi voinici. Este o perioadă a bucuriei, a întoarcerii la copilărie, joacă şi joc, a liniştii şi a faptelor bune. Acum, fiecare ne oprim puţin, ne uităm în urmă şi ne cerem iertare pentru răutăţile făcute sau grăite, şi încercăm să ne îndreptăm prin realizare de fapte bune: un dar, o vizită cuiva drag, o îmbrăţişare unui copil orfan.

Sunt sigură că veţi găsi şi voi alte fapte bune pe care să le săvârşiţi în această perioadă, şi nu numai. Dar m-am întins la vorbă şi nu am observat că din văzduh, norii pufoşi, cenuşii şi trişti - că nu mai au partenere de joacă razele de soare -, au început să cearnă steluţe albe, reci, care dansează, se aleargă vesele şi fericite că întâlnesc oameni îmbrăcaţi cu lucruri pufoase şi calde, astfel încât se topesc de plăcere (ca zaharul într-un lichid fierbiente şi aromat sau ca sarea în bucate).

Cu gândurile la Moş Crăciun şi dorinţele mele arzătoare mă îndrept spre poştă. Sunt desemnată curier spre Laponia - ţara lui Crăciun - deoarece eu cred în existenţa lui. Am strâns scrisorile de la părinti, sora mea, prieteni şi o parte din elevii mei cuminţi şi acum, zăresc cutia de scrisori şi le expediez.

- Au, au... alunec într-un tunel întunecat şi rece. Ţurţurii sunt ca nişte nestemate, strălucitori şi de mărimi diferite. După o călătorie pe un tobogan de gheaţă, aterizez cu elan în faţa unei cabane din lemn foarte frumoasă: este înaltă, cu geamuri

largi, dar nu se poate vedea înăuntru. De jur împrejur sunt mulţi brazi, apoi, cât se poate vedea cu ochii se întinde o pădure argintie.

Se pare că s-a întâmplat ceva. Este mare agitaţie în faţa cabanei. Ba chiar îl zăresc şi pe Crăciun care este supărat şi îngândurat. Spiriduşii ţin în mâini o hartă foarte mare.

Mă ascund după trunchiul unui brad bătrân, şi încerc să aflu despre ce este vorba. Îmi ciulesc urechile, şi aud:

- Nuu, suntem pierduţi! Suntem într-o situaţie cumplită! Anul acesta ne vom face de râs. Nu vom reuşi să onorăm toate scrisorile. Ce o fi fost în mintea lui?

- Dar cine lipseşte şefu', întrebă un spiriduş?

- Cristopher, cum cine? Ştiam că nu mă pot baza pe el. Pădurea este foarte vastă, sigur, mai mult decât sigur de fapt, precis, s-a rătăcit. Am început să mă şi bâlbâi! Asta este situaţia. Haideţi acum la treabă, nu avem timp de zăbavă! concluzionă Moş Crăciun.

*

Ah.. dragii mei, se pare că anunţul meu de acum câteva zile era adevărat. Un ren s-a rătăcit. Nu am primit ajutorul vostru, aşa că, nu am de ales şi voi porni singură în căutarea lui. Uraţi-mi noroc!

*

Zăpada îngheţată şi albă, curată, scârţâia sub tălpile zimţate ale bocancilor. Crengile brazilor purtau mândre greutatea fulgilor numeroşi. Când le îndepărtam din faţa mea, se scuturau bucuroase şi liniştite că au scapat de mantia grea. Câţiva ţurţuri sclipesc în drumul meu. Rup unul şi îl mănânc, aşa cum făceam în copilăria mea. Acum, îmi ţine de sete. Încerc să nu fac zgomot, să aud sunete care m-ar ajuta să îl găsesc pe Cristopher.

Mă împiediec de o rădăcină groasă, mă dezechilibrez şi cad. În curând în jurul meu apar păsări, care mă prind de haină

şi mă ridică. Ciripesc agitat, zboară într-o direcţie, se întorc să vadă dacă am înţeles mesajul.

- Da, vă urmez, arătaţi-mi calea, zic cu voce calmă, puţin îngheţată.

După vreo zece minute văd o pată roşie în neaua albă ca laptele, şi aburi ieşind din nările renului.

- Offf... este grav rănit? întreb.

Cine să-mi răspundă? Sunt înconjurată numai de animale. Cristopher era rănit la un picior. Ce să fac? Nu am mult timp la dispoziţie, plus că renul a pierdut mult sânge. Şterg cu zăpadă rana, îmi rup maioul, şi leg strâns piciorul. Încerc să îl încurajez.

- E mai bine acum Cristopher? Hai, te rog să găseşti puterea de a te ridica. Spiriduşii şi Moş Crăciun sunt îngijoraţi din cauza lipsei tale.

- Ştie cum îl cheamă, şoptesc păsările.

Zâmbesc. Clar sunt în ţara lui Moş Crăciun, unde totul este posibil.

Renul se ridică, încet încet.

- Îţi mulţumesc copilă dragă. Te însoţesc spre cabana lui Crăciun să îţi primeşti răsplata. M-am aventurat după un fluture viu colorat, şi m-am rănit. Poate voi scăpa fără pedeapsă aspră de la stăpânul meu.

- Sunt sigură că se va bucura când te va vedea şi va uita cu desăvârşire de supărare. Promit să îi distrag atenţia.

Am început a râde amândoi, mergând cu grijă printre ramurile lăsate ale brazilor. Păsările ne încântau cu ciripitul lor, pentru a nu ne plictisi si a ne pieri orice urmă de teama.

Se zăreşte cabana. Pe hornuri iese fum gros, cenuşiu, care se înalţă rapid spre cer. Închid ochii şi mă încălzesc la gândul că voi găsi căldură şi ceva fierbinte de băut. Am îngheţat cu totul: nas, mâini, picioare, parcă şi sângele circulă mai greu.



Cristopher dă semnalul sonor. Ceilalţi reni se adună cât aţi spune "supercalifragelistic expialidosen" - ha ha ha, credeaţi că scriu peşte? - şi încep avalanşa de întrebări. Unde a fost? Ce s-a întâmplat? Cine l-a salvat? Ce a fost în mintea lui? Când au dat cu ochii de mine, interogatoriul s-a oprit. Spiriduşii au ieşit grămadă în cerdac şi au privit miracolul.

- Da, ăsta da miracol în preajma Crăciunului. Zărindu-mă, au dat să intre repede în cabană, dar s-au oprit drept în piciorul lui Moş Crăciun.

- Avem oaspeţi, avem oaspeţi. Oameni aici, e periculos şefu'. Moş Crăciun a zâmbit, îmi întinde mâna grea, mare, dar atât de călduroasă, ca cea a unui bunic.

- Bine ai venit fata moşului. Mulţumesc pentru ajutor. Pofteşte să te încălzeşti şi să-ţi primeşti recompensa. Emoţionată că vorbesc cu Moş Crăciun - chiar şi la anii mei - răspund:

- Am ajuns întâmplător. Ştii, eu puneam nişte scrisori pentru tine la poştă, şi nu ştiu cum am ajuns aici.

- Ho ho ho, draga mea. Este magia din preajma sărbătorilor, iar pentru că sufletul ţi-a rămas tânăr, şi încă mă mai iubeşti, şi eşti atât de bună, darnică şi zâmbitoare - să ştii că nu te-ai schimbat deloc de când erai elevă - ai ajuns să mă vizitezi. Ţi-am citit scrisoarea, să ştii.

- Da? întreb curioasă.

- Bineînţeles. Am procurat cartea pe care mi-ai cerut-o. Off, draga moşului, nu te-ai schimbat. De ani buni, îmi ceri numai cărţi. Anul acesta însă, vei avea parte şi de o surpriză.

- Îţi mulţumesc Moş Crăciun! îl îmbrăţişez, îl sărut cu emoţie şi drag pe ambii obraji, şi pătrund în casa bătrânului Crăciun, unde-i cald şi bine.

Vâsc, miros de cetină, multe cadouri, saci pregătiţi...

Adorm... şi mă trezesc acasă, în patul meu, încălţată şi cu maioul rupt.

*

În viaţă suntem vegheaţi de îngeri, care conlucrează cu spiriduşii şi ne împlinesc dorinţe la sfârsit de an, în funcţie de cât de cuminţi, buni, darnici am fost de-a lungul anului.

Nicio faptă bună nu rămâne nerăsplătită. Dar, să ştiţi că, şi faptele rele se întorc asupra noastră.

Facem un pact în această seară? Să facem un concurs de fapte bune anul viitor. Cei mai buni să câştige premiile cele mai frumoase: vise împlinite.

Unde s-a ascuns somnul?

Într-un ţinut din vestul Indiei, somnul dispăruse de câteva zile. Iarba creştea, fluturii zburau, păsările ciripeau de zor. Soarele se plimba vesel şi jucăuş pe cerul senin. Când noaptea cobora peste sat, cu mantaua ei de stele supravegheată de mândra lună, somnul era de negăsit.

Oamenii nu mai dormeau de luni bune. La început, toţi se bucurau, că puteau să facă tot ce şi-au propus. Aveau timp suficient. În scurt timp, au obosit. Au devenit agitaţi, se plângeau din orice şi ţipau unii la alţii. Câţiva confraţi se îmbolnăviseră. Copiii nu mai creşteau şi nu mai puteau să înveţe. Nimeni nu putea dormi. Haosul pusese stăpânire pe ţinut şi pe sufletele localnicilor. Era imposibil să zăreşti un zâmbet pe vreun chip.

– Este cazul să luăm măsuri, se auzi vocea fermă a unui bărbat.

– Să pornim degrabă în căutarea somnului. Altfel, vom muri pe rând, grăi un bătrân, ce părea a fi înţeleptul satului.

– Să facem mai multe echipe care să pornească în direcţii diferite. Nu este timp de pierdut, spunea bărbatul ce luase iniţiativa.

Au fost făcute patru echipe. Una să caute spre râu. Alta să pornească spre pădurea ce se întindea măreaţă la marginea satului. Cea de-a treia echipă urma să cotrobăie prin lăzile de lemn aflate în case. Ultima echipă, avea să aleagă nisipul de pe drumurile satului.

Aşadar, locuitorii, grupaţi de înţeleptul satului au pornit grăbiţi în căutarea somnului.

Echipa ce a pornit spre râu a găsit o sticlă ce plutea la suprafaţa apei. Din loc în loc, râul făcea bolboace agitate. Oamenii au sărit să prindă sticla şi să o deschidă.

– Este un bilet înăuntru. Poate găsim vreun indiciu, se auziră vocile grăbite.



Deschizând dopul, din sticlă a ieşit biletul pe care scria trecutul fiecărui locuitor din sat. Citind, au înţeles câte rele făcuseră naturii şi oamenilor. Au decis să îşi schimbe comportamentul.

A doua echipă, ce pornise bucuroasă spre pădure, a început căutările şi săpăturile la rădăcina copacilor bătrâni.

– Am descoperit o comoară. Veniţi repede, strigă o voce tânără şi emoţionată.

Au răscolit comoara, însă nici urmă de somn. Erau din ce în ce mai obosiţi.

– Se pare că nici aurul nu poate cumpăra orice. Aş da toţi aceşti galbeni pentru o jumătate de oră de somn, murmură un tânăr.

– Parcă suntem blestemaţi, adăugă un altul.

Istoviţi, sătenii se întorceau spre casă. Nu găsiseră decât nişte idei, care i-au ajutat să devină mai buni, mai harnici, mai darnici. Dar la ce folos, dacă ei erau din ce în ce mai obosiţi?

Echipa ce cotrobăia prin lăzile din fiecare casă, a descoperit amintiri.

– Se pare că sunt utile amintirile. Parcă îţi dau o oarece energie şi putere să zâmbeşti.

– De acum încolo, voi păstra ca pe un talisman fiecare amintire frumoasă, completă o voce melodioasă.

– Nu, nici urmă de somn, a fost concluzia acestei echipe.

Cetăţenii din ultima echipă, răsfirau nisipul de pe drumurile din sat. Le-au luat la rând. Întâi cele importante, apoi cele secundare.

– Am găsit aur. Să-l strângem într-un vas, strigă un bătrân.

– Toate sunt date cu un rost. Până acum mergeam zilnic pe aceste străzi şi nu am observat ce bogat este satul nostru. Tot timpul ne plângeam că nu avem suficient, mărturisi trist şi îngrijorat înţeleptul satului.

– Aşa este. Păcat că am descoperit asta târziu. Corpurile noastre sunt slăbite. Nu vom mai rezista mult fără odihnă. Se pare că somnul ne-a părăsit. Suntem un sat blestemat pentru că am fost nerecunoscători pentru ce aveam. Lăcomia ne-a fost răsplătită, adăugă un bătrân.

Aşezaţi fiecare pe unde puteau, istoviţi, nervoşi, trişti, au fost învioraţi de râsetul cristalin al unui copil. Privind spre el, au observat că micuţul se juca cu un nor pufos, alb ca laptele, pe care se găsea somnul. Acesta era fericit că fusese descoperit de un suflet curat.

– M-am întors. Nu vă puteam lăsa să dispăreţi cu toţii. E bine că v-aţi redescoperit ca oameni. Acum, să mergem să ne odihnim cu toţii.

Somnul, blând şi vesel, aşteptă ca fiecare om să meargă în patul lui. Suflă peste case şi oamenii au adormit.

De atunci, locuitorii ţinutului apreciau tot ce îi înconjura. Strângeau amintirile cu mare drag. Erau uniţi şi se ajutau reciproc. Se pare că nimic nu este întâmplător pe această lume. Nici măcar această poveste.

Povestea lui *Te rog* şi *Mulţumesc*

Fusese o zi caniculară. Iarba aproape se uscase de la soarele jucăuş. Norii se adunaseră la un moment dat pe cerul azuriu. Îngerii se rugau pentru un strop de ploaie, dar Dumnezeu a împrăştiat norii cu ajutorul vântului vesel.

Treptat-treptat, amintirea aurie a soarelui apus se stinge în inimile norilor reci şi supăraţi. Tăcute, asemenea unor copii îndureraţi, păsările s-au oprit din cântat şi numai ţipătul plângător al potârnichiei mai destrăma solemna tăcere din preajma lacului, în care se cufundau ultimele pâlpâiri ale zilei.

Dinspre păienjenişul de arbori care tiveşte marginile parcului, umbre sure se strecoară fără zgomot ca să izgonească lumina, cu paşi nevăzuţi, pe deasupra ierbii de pe maluri si prin stuful ce suspină. Noaptea, pe tronul ei sumbru, îşi întinde aripile negre peste lumea care se întunecă şi din palatul ei, luminat de stelele palide, domneşte în tăcere.

Luna, care îndrăgeşte oraşul, se apleacă pentru a săruta copacii precum o soră, înlănţuindu-i cu braţele ei argintii. Arborii cântă o melodie pe care au fredonat-o vreme de atâţia ani.

Cu toţii ştim că în lume există personaje cu numele: **Tristeţe, Bucurie, Smerenie, Mândrie, Răbdare, Răutate, Fericire, Împlinire**, **Zâmbet, Te rog, Mulţumesc**.

Ne aflăm într-un oraş cu oameni frumoşi, eleganţi, dar trişti şi permanent nemultumiţi. Dialogurile dintre ei sunt de genul:

– Dă-mi o pâine.

– Serveşte-te singur.

– E verde. Lasă-mă să traversez.

– Cedează-mi locul.

Văzând că nimeni nu le acordă interes, de parcă ar fi invizibili, cei doi prieteni foarte buni, **Te rog** şi **Mulţumesc**

au decis să evadaze din oraşul în care haosul şi răutăţile şi lipsa bunului– simţ au dat buzna.

Mergând îngânduraţi şi trişti că oamenii au uitat de existenţa unor prieteni magici, care pot salva o situaţie la un moment dat, au ajuns într-un sat împrejmuit de munţi. Liniştea din acele locuri de basm i-a uimit. Râul curgea molcom printre stâncile îmbrăcate în codrii de argint.

– Bine aţi venit, dragii moşului. Ce vânt vă poartă prin aceste locuri?

– De bunăvoie am ales să pornim spre meleaguri cu linişte, armonie şi oameni care să îşi amintească de importanţa noastră.

Bătrânul pădurar este cel care i-a întâmpinat cu bucurie şi cu braţele deschise.

– **Te rog**, gustă acest lapte de capră şi dă-ţi cu părerea.

– E nemaipomenit de gustos, om bun.

– Mă bucur că îţi place, dragule. **Mulţumesc**, îţi sunt recunoscător că m-ai ajutat să tai arborele ce căzuse în urma furtunii de ieri.

Privindu-se unul pe altul, cei doi prieteni au întrebat simultan:

– Cum ne-aţi recunoscut?

– Ei, dragii moşului. Păi **Te rog**, înalt, cu părul de culoarea tăciunelui, cu pielea albă ca spuma laptelui, sprâncene frumos arcuite pe bolta frunţii late, care protejează doi ochi de un albastru-cenuşiu, intens, te îmbie să îi vorbeşti, să-i ceri ajutorul. Este luminos şi blând, ca o minune. Iar **Mulţumesc**, gingaş, cu un zâmbet atât de cald şi molipsitor, încât este imposibil ca cineva să-l privească şi să nu se binedispună.

*

Luna era legănată de sforile trase de doi paji care stăteau liniştiţi în copaci, de o parte şi de alta a râului învolburat.

*

În tot acest timp, la oraş s-a format un grup de bătrâni care au pornit în căutarea personajelor magice **Te rog** şi **Mulţumesc**.

– Era aşa de bine când locuiau în oraş!, spuse trist un domn slab, adus puţin de spate.

– Erau minunaţi, veseli şi săreau grabnic în ajutorul oricui le pronunţa numele, adaugă o bătrână, cu voce melodioasă.

– Cine o fi de vină că cei doi prieteni de nedespărţit nu au fost prezentaţi şi tinerilor din zilele noastre? completă o doamnă durdulie.

– Dar câţi dintre cei care cunosc puterea miraculoasă a celor doi, le mai ştiu numele, ca să nu spun chipurile?

Obosiţi, dezamăgiţi, dar hotărâţi să nu se întoarcă fără cele două personaje în oraşul lor, grupul înainta spre satul aflat în apropiere.

– Nu cred că s-au stabilit prea departe! Afirmă doamna durdulie.

Din spirit de solidaritate, admiraţie şi respect pentru bunele intenţii, **Bucuria, Zâmbetul** şi **Împlinirea**, le-au calăuzit paşii spre casa pădurarului, unde dormeau liniştiţi şi fericiţi că au fost recunoscuţi, **Te rog** şi **Mulţumesc**.

Cioc! Cioc! Cioc!, se aude discret. Bătrânul deschide uşa din lemn masiv de stejar. Zâmbeşte bucuros la vederea grupului de bătrâni.

– Poftiţi, bine aţi venit!

– Mulţumim, însă am dori să ştim dacă am nimerit în locul potrivit, zise un domn.

– Căutăm doi prieteni de nedespărţit, fără de care oraşul nostru trăieşte în haos. Se numesc: **Te rog** şi **Mulţumesc.**

Pădurarul închise ochii fericit.



- Da, i-aţi găsit. Se odihnesc.

Te rog şi **Mulţumesc**, au acceptat să revină în oraş, recunoscând în bătrânii care au venit să-i caute, copiii care au fost prietenii lor din fragedă pruncie, de când au învăţat să vorbească.

*

„Caută în sufletul tău. Dăruieşte bunătatea care se ascunde acolo. Nici nu îţi imaginezi ce comoară adăposteşti. Nu există act mai nobil decât să spui ***Mulţumesc****. Oricui: părinţi, soră, frate, prieteni, colegi, bunici, oameni simpli care îţi arată drumul corect. Aminteşte-ţi să realizezi binele din viaţa ta. Aminteşte-ţi de puterea magică a prietenului* ***Te rog****.”*

Fii tu însuţi

Livada răsuna de cântecele păsărilor, de zumzetul insectelor şi de foşnetul frunzelor atinse de vântul ce anunţa venirea toamnei. O fetiţă vorbea cu vrăbiile şi îşi arăta albeaţa dinţilor. Vântul îi mângâia creştetul şi se simţea răsfăţată.

– Mi-aş dori atât de mult să pot zbura asemeni vouă! şopti copila.

– Nu e atât de greu, dar te vei zgâria de crengile arborilor sau de piscurile munţilor. Apoi, află că va fi necesar să îţi cauţi hrană. Oamenii nu sunt atât de darnici. Tu, de exemplu, când ai lăsat ultima oară firimituri la fereastră? grăi o vrăbiuţă guralivă şi veselă.

– Într-adevăr, a trecut ceva vreme de când am făcut acest gest. Voi fi mai atentă de acum încolo, îngăimă fetiţa.

Dintre straturile cu legume, aşezate cu migală printre pomii fructiferi, se auzi timid o şoaptă.

Cât mi-aş dori să fiu un gogoşar!

Dând frunzele la o parte, copila a descoperit un ardei gras, galben, frumos, dar foarte trist. Broboane de lacrimi se prelingeau dinspre codiţa ce îl ţinea prins pe tulpină.

Dar şi tu eşti gustos şi frumos. Ai multe vitamine.

Ardeiul nu a răspuns. Doar ofta şi iar ofta.

– Uneori şi eu aş vrea să fiu o minge colorată şi să mă rostogolesc, să fiu mângâiat şi îmbrăţişat de copii.

Întorcând capul în direcţia de unde veneau cuvintele, fetiţa a exclamat:

– Hei, un pepene vorbitor! Dragule, dar şi tu eşti atât de colorat: verde închis la exterior, misterios şi roşu aprins în interior, dulce şi gustos. Nu înţeleg de ce nu eşti fericit, zău aşa!

Pepenele ofta şi iar ofta.

– Cât mi-aş dori să fiu creangă, să văd împrejurimile.

– Cine o vorbi acum? se întreba micuţa.

– Eu, rădăcina acestui arbore. M-am săturat să fiu ascunsă în pământ, să mă lupt cu insectele şi cu viermii.

– Dar eşti atât de importantă! Dacă nu ai fi tu, arborii nu ar mai creşte, nu ar mai face fructe.

Rădăcina ofta şi iar ofta.

– Ba şi eu ce aş dori să fiu rădăcină, grăi timid o ramură. Nu mai vreau să stau în soare, să ascult mereu gălăgia păsărilor.

– Dar tu susţii frunzele care hrănesc vieţuitoarele. Ai un rol important, nu este cazul să te plângi.

Ramura ofta şi iar ofta.

– De câte ori am visat, stând în cutia mea, să fiu un contrabas, îşi împărtăşi dorinţa, cu elan şi voce puternică, o vioară rezemată de tulpina unui gutui.

– Tu vorbeşti? întrebă speriată fetiţa. Ne cunoaştem de patru ani şi nu mi-ai spus nimic, niciodată.

– Ei, ce rost avea? Eşti prea micuţă să cânţi la contrabas.

Vioara ofta şi iar ofta.

Ameţită şi obosită de atâtea văicăreli şi nemulţumiri, copila s-a aşezat pe rădăcinile bătrâne şi groase ale unui măr. A scos încet, cu degete firave şi lungi precum nişte creioane ascuţite, un evantai făcut din lemn de bambus. În timp ce îşi făcea vânt, auzi un scâncet:

– Oare voi fi vreodată acordeon?

– Asta e prea de tot! Ce se întâmplă de toată lumea e nemulţumită? Eu ce să mai spun, că nu am mai crescut şi sunt cât o păstaie de fasole, deşi am împlinit 7 ani?!

Pe neaşteptate, vântul a căpătat înfăţişarea unui zmeu şi a început să sufle puternic peste livadă, peste casele din împrejurimi, peste dealurile rotunjite.

Fetiţa s-a făcut ghemotoc şi s-a adăpostit în scorbura mărului pe rădăcinile căruia se odihnise.

– Am să rezolv eu aceste nemulţumiri. Să învăţaţi să vă vedeţi rostul pe aceste meleaguri şi să apreciaţi întotdeauna ceea ce sunteţi, urlă zmeul.

Pe negândite sau cât ai putea spune „peşte”, fetiţa cât o păstaie de fasole a fost luată pe sus şi obligată să zboare. Fiind uşoară, a plutit câteva minute în aer, apoi s-a agăţat de crengile unui fag înalt şi a rămas atârnată acolo.

Ardeiul gras s-a micşorat, s-a umflat, transformându-se într-un gogoşar roşu. Văzând aşa frumuseţe, stăpâna livezii l-a cules cu gândul de a-l pune la murat pentru iarna lungă, ce urma să sosească în câteva luni.

– Mai vreţi? Vă arăt eu vouă nemulţumiri, râdea zmeul cu gura până la urechi, zguduind pământul.

Pepenele a fost colorat de razele soarelui în multe culori. A devenit o minge. Un băieţel a lovit-o cu putere şi, întrând în sârma ghimpată, ce împrejmuia livada, s-a spart. Un fâsâit încet şi trist, atât s-a auzit.

Rădăcina, tot tânjind după soare, a ieşit din pământ. Ramurile au fost trântite pe sol, aşa cum îşi doreau. Pomul s-a uscat, nemaiavând apă.

Vioara a început să crească şi a tot crescut până ce corzile au cedat, şi s-au rupt. Din acea clipă, nu a mai cântat.

Dintr-odată, evantaiul a început să se întindă, şi se tot întindea. Aerul ce atingea fiecare cută scotea un sunet. Evantaiul era fericit şi mândria îl cucerise rapid. Părea că reuşise să îşi împlinească dorinţa. La următoarea întindere, a cedat şi s-a rupt în multe bucăţi.

– Acum sunteţi fericiţi? Nu era mai bine să vă limitaţi şi să fiţi voi înşivă? Credeţi că alţii sunt mai interesanţi decât voi. Nu este adevărat! Fiecare obiect, vieţuitoare, om au un rol important pe pământ.

– Te roooog, iartă-mă şi coboară-mă de aici, striga cât putea micuţa, destul de speriată.

– De data asta te ajut, dar cu o condiţie, spuse zmeul.



– Oricare, oricare, oricare. Promit să fac ce îmi ceri, răspunse copila cu lacrimi în ochi.

– Să povesteşti prietenilor tăi despre expresia „Fii tu însuţi/însăţi”.

– Cu mare drag, cu mare drag, confirmă cu voce tremurândă fetiţa.

Din acea zi, fiecare obiect, plantă, vieţuitoare, om au învăţat că nu e bine să tânjească să fie altceva.

Există o poveste în tot ce ne înconjoară.

– Chiar şi în lacrimi sau în picăturile de ploaie, şopti fetiţa?

– Chiar şi în ele… dar despre povestea lor, cât de curând, afirmă vântul, mângâindu-i blând creştetul.

Luna a zâmbit, suflând linişte şi vise frumoase peste copila cât păstaia de fasole.

Vei creşte, copilă isteaţă. Dormi în pace. Somn uşor!